

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Etienne, Charles Guillaume.; oversat efter
Cendrillon opera féerie af Etienne ; til Musik af
Nicolo Isoard Di Malta ved N.T. Bruun.

Titel | Title:

Cendrillon eller Den lille grønne Sko : lyrisk
Tryllespil i 3 Acter med tilhørende Dands

Alternativ titel | Alternative title:

Faur.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Schuboths Forlag, 1812

Fysiske størrelse | Physical extent:

134 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Etienne:

Cendrillon

1812

56-221-8°

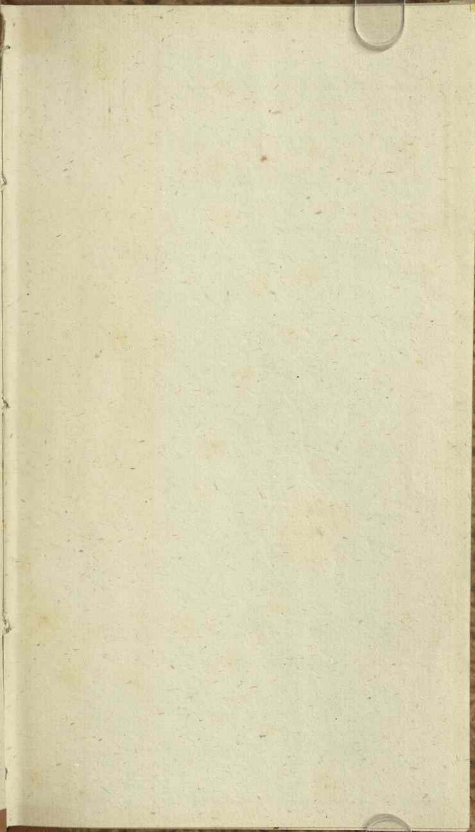
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

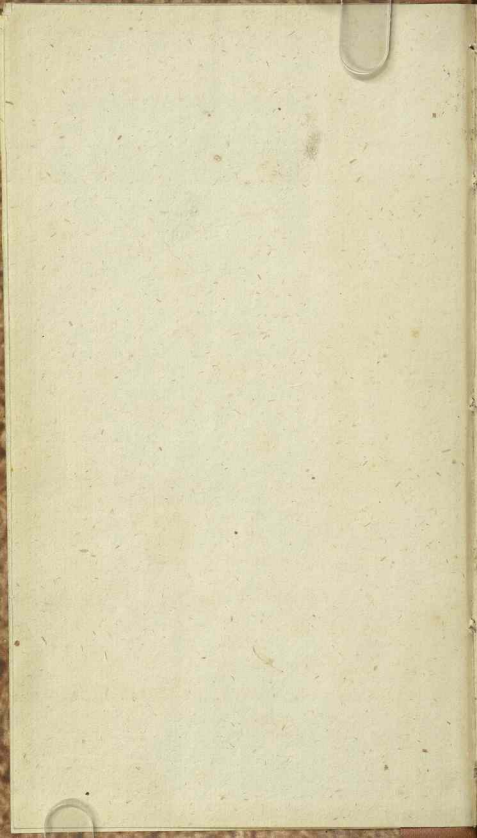

1 1 56 0 8 01595 0

+R6X

Cendrillon

eller

Den lille grønne Sko.

Lyriſt Tryllespil i 3 Acter

med tilhørende Dands;

oversat efter

Cendrillon

Opera Féerie af Etienne

og til Musik af

Nicolo Iscoard di Malta

ved

M. L. Bruun.

ET

Kjøbenhavn 1812.

Trykt paa Høfboghandler Schuboths Forlag,
hos B. Breum.

Personerne:

Ramire, Konge i Salerno.

Atidor, hans Lærer, stor Astrolog.

Dandini, Ramires Waabendrager.

Baronen af Montefiascone.

Florinde,)
Rosalia,) hans Døttre.

Anine eller Gendrikon, hans Stebbatter.

Damer.

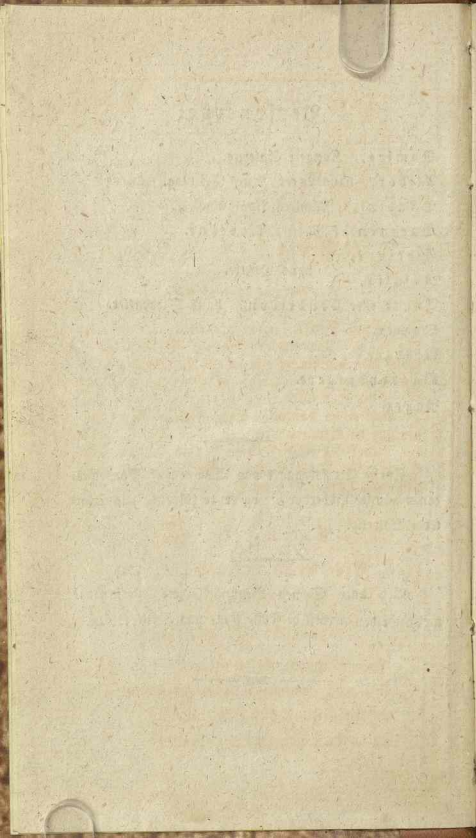
Riddere.

Waabendragere.

Pager.

Første Act foregaaer paa Baronen af Montefiascones gamle Ridderborg, og de to følgende paa Slottet i Salerno.

Med hver Scenes Begyndelse ere Personerne nævnte i den Orden de skulle staae paa Skuepladsen.

Første Act.

En gammelbøgs Sal.

Naar Dækket gaaer op sidde Glorinde og Rosalia paa venstre Side af Skuepladsen; den første spær Kniplinger paa en rød Fløiels Kiole, og den anden sætter en Garnering af Blomster paa en lyseblaa Fløiels Tunica. I Krogen paa høire Side af Theatret er en Kamin, foran hvilken Anine sidder paa en Skammel og blæser til Ilden, hvorpaa der staar en Caffeekande. Paa venstre Side af Skuepladsen staar et zierligt Natbord, og midt for Kaminen hænger et stort Speil.

Første Scene.

Glorinde; Rosalia; Anine.

Terzet

Glorinde og Rosalia.

Hvor vi skal til Festen os smykke!
O, vor Skønhed Alt skal henrykke!
os Ingen ligne skal i Blande!
og vi skal vinde Seirens Krands!

Rosalia.

Til min Pynt skal ei findes Mage!

Clorinde.

Alles Hyldest jeg skal modtage!

Vi skal vinde Sierens Krands!

Anine (spælende ved Ilden):

Der var engang en Pusling;

hans Navn var Tømmeltot,

Aflepot;

han flød det Vildt i Buske

alt som han fandt for godt.

Fangensof,

vof, vof!

Tummelum,

deidum,

bi, ba, bof!

Du lille bitte Dværg!

tag Dig i Agt!

gaae ikke paa den Jagt!

Clorinde og Rosalia.

Stille! tie dog engang!

Den dumme Døs mig plager!

Hun Livet af os tager

med hendes gamle Sang!

Anine (som før):

Vof, Vof,

Fangenfos!

Vof, Vof,

Eh, bi, ba, vof!

Clorinde og Rosalia.

Hold op engang

med denne Sang!

Anine (som før):

Vof, Vof,

Fangenfos! o. s. v.

Clorinde og Rosalia.

Hvor vi skal til Festen os smykke!

O! vor Skionhed Alt skal henrykke!

Os Ingen ligne skal i Glæds!

og vi skal vinde Seirens Krands!

Anine (paa samme Tiid):

Den Pusling var kun lille;

derfor han kravled op

i Begetop;

Men Grenen knak i Stykker,

Skiondt Dværgen raabde: „Stop!”

Fangenfos,

vof, vof!

Tummelum,
 deidum,
 bi, ba, bof!
 [Du lille bitte Dvørg!]
 tag Dig i Agt!
 gaae aldrig meer paa Jagt!

Clorinde og Rosalia.

Endnu engang:
 tie med den Sang!
 Gud! hvor den Løs os plager!

Anine.

Hvor jeg mig mangengang
 har frydet ved den Sang!
 O! hvor den mig behager!

Clorinde (talende):

Men vil Du da ikke holde op engang?

Rosalia. Gaar det aldrig Ende med Hen-
 des dumme Vise?

Anine. Naar godt Ord igien! jeg synger jo
 ikke et Bogstav mere!

Anine (begynder igjen):

Pusling! tag Du Dig i Agt!
 gaae aldrig meer paa Jagt!

Clorinde og Rosalia.

(utaalmodige):

Hold dog op engang
med sin hæslige Sang!

A n d e n S c e n e.

De Førrige. Alidor (forklædt som en gammel Bettler; han bliver staaende i Døren.)

A v a r t e t.

Alidor (med bævende Stemme):

Af! ræk mig Haanden i min Nød!

En lille Gave til den Arme!

Jeg beder om et Stykke Brød!

I Eder over mig forbarme!

Anine (affides og rørt):

Af! hvor jeg røres ved hans Nød!

Gud give, jeg ham hielp kunde!

(høit):

Hør, Søstre! —

Clorinde og Rosalia

(afbryde hende, meget fornærmede):

Dine Søstre vi!?

Anine (bønlig):

En lille Gave I ham unde!

Elorinde og Rosalia (ærgertlige):

Saa snart en Staadder gaar forbi,
af Diggerbønner plages vi!

Alidor (til de to Søstre):

En lille Gave ræk den Arme,
som fast af Frost og Kuld er død!
Jeg beer kun om et Stykke Brød;
I Eder over mig forbarme!

Anine (affides):

D! hvor jeg røres ved hans Nød!

Elorinde (uden at høre paa Alidor):

D! hvor den Fæst vil blive sød!
Kongen der selv jo er tilstæde.

Rosalia (ligeledes):

Vi skal ham tælle, hvilken Glæde!

Anine (verelsviis til sine Søstre):

Min Søster, hielp ham i hans Nød!

Elorinde og Rosalia.

Hverlænge skal den Tryglen vare?

Anine.

Hvad skal jeg svare?

Clorinde og Rosalia
(spodst og mere talt end sunget):

Gud ham bevare!

Rosalia.

Hvor jeg mig glæder til det Bal!

Clorinde.

O! jeg skal straalet af Juveler!

Rosalia og Clorinde.

Os alle Foll beundre skal!

Anine

(er gaaet ganske mismodig hen til Døren).

Alidor.

Du, stakkels Barn! min Jammer deler.

Anine

(i det hun ængstelig leder Alidor fra Døren hen til
Kaminen):

(Lift sig kun ind, men sagtelig!

{ Alidor (med dæmpet Røst):

(Mit smukke Barn! Gud signe Dig!

(Fra det Dieblig Alibor er traadt ind, stiller Anine sig altid saaledes, at han ikke sees af hendes Søstre).

Anine (sagte):!

Yes stille! varm sig her!

Kom, kom! og sæt sig der!

(Hun lader ham sætte sig paa Skammelen foran Raminen).

Alibor.

Guds Løn derfor! — Hvor hun er hulb!

Anine.

Yes! — Han er ganske stiv af Kulb!

(Hun syser om ham, puster paa hans Fingre, varmer et Tørklæde, som hun binder om hans Hals, Renser Caffe, Renser Brød, og giver ham det).

Clorinde.

Hvor jeg mig glæder til det Bal!

Rosalia.

Det en Triumph os vorde skal!

Clorinde og Rosalia.

Den unge Konge er tilstæde;

vi skal ham tækkes: hvilken Glæde!

A n i e

(nynnende, medens hun synger om Alibor, snart høit og snart med dæmpet Røst, efter som Ordene kræbe):

Der var engang en Pusling;
 hans Navn var Tømmeltot,
 Affepot,
 han fik det Vilbt i Buske
 alt som han fandt for godt.
 Fangensof!

(sagte):

O! hvilken Hjertensglæde!

(høit):

Wof, Wof!
 fangensof!

(sagte til Alibor):

Tag denne Kop!

(høit):

Deidum,
 rummelum!

(sagte):

Spis alting op!

(høit):

Der var engang en Pusling, o. s. v.

(sagte):

Kom, varm sig her!
 ham ingen seer!
 o, hvilken Hjertensglæde! (hun danser omkring).
 Den stakkels Mand!
 hvor fryser han!

Altid or

(paa samme Tid, sagte):

Hvor hun er huld
 og yndesuld!
 O, rene Glæde!
 Gud, fiere Barn, vil lønne Dig
 for alt hvad Du har giort mod mig!

Elorinde og Rosalia

(paa samme Tid):

Hvor vi skal til Festen os smykke!
 ja, vor Skionhed Alt skal hentykke!
 Vi vinde sikkert Seirens Krands!

(De reise sig, og betragte hinandens Pynt).

See her engang! — o, hvilken Glæde!
 Ei til min Kiøle findes Mage;
 jeg Alles Hyldest skal modtage!
 Vi skal vinde Seierens Krands!

Anine (som før):

Der var engang en Pusling o. s. v.

(sagte til Alidor):

Kom, varm sig her engang,

imens jeg nynner paa min Sang.

Elorinde og Rosalia (til Anine):

Stille! tie dog engang

med sin hæslige Sang!

(de blive Alidor vaer):

Hvad! den Digger, han er endnu her!?

Anine (bønlig):

Af Kuld han fast forkommen er.

Elorinde.

Det Hendes gamle Vane er!

Rosalia.

Vi taale ei en Staadder her!

Begge (til Alidor):

Gaae bort! gaae bort!

(til Anine):

Hun saadan Frihed tør sig tage?

har nogensinde man seet Mæge!

(til Alidor):

Vil Han sig ikke pakke fort?

Anine (til sine Søstre):

Stænd ei; han var her jo kun kort.

(Med Godhed til Alidor):

Gaae, stakkels gamle Mand! gaae bort.

Alidor.

Jeg gaaer, jeg gaaer. Farvel!

Med alle Gode Fred og Held!

Anine.

Lev vel! lev vel! lev vel!

Alidor

(til Anine, i en noget høitideligere Tone):

Du, fiere Barn, tilfreds Dig give!

Iad Dydens Fred Dit Mod oplive!

Du er from, Du er god; snart blier Du lykkelig;

Alfader vil belønne Dig!

Clorinde og Rosalia.

Gaaer det da aldrig Ende?

Vil Han sig ikke pakke fort?

Anine (til sine Søstre):

D, stænd ei meer! han gaaer; (til Alidor): gaae bort!

Clorinde og Rosalia.

O, hvor jeg hader hende!

(til Alidor):

Hvad? her endnu? — Gaae bort! gaae bort!

Anine.

Raab ikke saa:

Han bort skal gaae.

(Hun følger Alidor til Døren).

Alidor (til Anine):

Alfader vil belønne Dig

for Alt, hvad Du har gjort mod mig!

(Han gaaer).

T r e d i e S c e n e.

De Forrige. Baronen af Montefiascone.

Baronen (i Slaprok og Kloiels Kalot; stedsse med et dumt opblæst Væsen): Hvad er paa Færde? hvad er alt det for Stoi I har gjort her i en fliv Klokke-time? I vækkede mig, just da jeg laae og havde den allerdeiligste Drøm af Verden! — Jeg tør

B

væbde paa, at det har atter været Anine, som var paa Spil.

Clorinde. Ja, min Fader, hvem anden? det var hende.

Baronen. Tænkde jeg det ikke nok!

Anine. Jeg forsikker Dem —

Baronen. Tie stille! Du har Uret.

Anine. Men, min Fader —

Baronen. Fader? Jeg er ikke Din Fader: jeg er Hr. Baronen af Montefiascone. — God Morgen, Clorinde. (Han kysser Clorinde paa Panden).

Anine. Men, De veed ikke —

Baronen. Du har Uret siger jeg! (Han kysser ligeledes Rosalia). God Morgen, Rosalia. I ere staaet tidligt op i Dag, mine Børn; ah, men det undrer mig ikke: Natten før et Bal, saa kan Pigerne aldrig sove; Menuetterne, Cotillonerne, Sarabanderne, de snurrer dem om i Hovedet. — Naa, Anine! hvor bliver Caffeen af? Caffeen!

Anine. Strax, Hr. Baron. (Hun flytter et lille rundt Bord frem, dækker det og saa videre).

Clorinde. See, min Fader! er min Kiole ikke allerkiereffe?

Rosalia. Og min — betragt engang, hvilken Smag!

Clorinde. Og naar jeg nu faaer mine Knips-
linger, mine Diamanter paa! —

Rosalia. Og jeg mine ægte Perler!

Baronen. Al denne Herlighed svider til
minomme; men det er det samme, Børn, det
er det samme! jeg bryder mig ikke om Penge, naar
det gielder mit Huses Glæde, og jeg kun kan vise
mine Frøkener Døttre, de unge Baronesser, deres
høifalige Ahner værdige. Jeg har givet Jer en glim-
rende Optugtelse — jeg har sørget for at skaffe Jer
Talenter — for, seer I, Børn: Talenter ere Alt
— naar man kun har Talenter, saa behøver man
ikke at bryde sig om hele Resten. — Jeg veed det bedst
selv, for, entre nous, jeg har min hele
Levetid været hvad man kalder en — en Ignorant
— og det, det sætter En sommetider i Embar-
ras; derfor har jeg ogsaa ødelagt mig selv, for at
gjøre Jer fuldkomne i alle mulige Fuldkommenheder.
— Men Casséen, Anine! Casséen! saa flynd sig
dog!

Anine. Her er den, Hr. Baron. (Hun sæt-
ter Stole til Bordet).

Clorinde. Hvad siger De, min Fader! De
er ødelagt?

Baronen. Ikke ganske, min Engel; ikke
ganske; (Alle sætte sig, undtagen Anine); men det

er paa Hælbingen. Smidkærlig, har jeg ikke Penge, saa har jeg Ahner, og det er Hovedsagen! (til Anine): Men saa stenk dog ordentlig, Mamsel!

Clorinde. O, hvor hun bærer sig ad!

Rosalia. Pas smukt, hvad hun har at bestille!

Anine. De jager ogsaa saa meget paa mig.

Baronen. Hvad? er det al Caffeen?

Anine. Ja, Hr. Baron; jeg —

Clorinde. Jeg skal fortælle Dem det, min Fader —

Rosalia. Tænk engang: Resten har hun givet til en gammel Tigger, som hun lod komme herind imod vor Villie!

Clorinde. Og derfor var det vi stændte paa hende, dengang De kom, min Fader!

Baronen. Naa, ved mine hoijsalige Forsædres hoiadelige Been! har en Tigger understaaet sig at træde over Dørtærskelen af mit Slot?!

Clorinde. Hver evige Dag lukker hun hele Flokke Landstrygere herind.

Anine. Herre Gud! det kommer af, at der ere saamange Ulykkelige i Verden.

Rosalia. Og saasnart de saa faaer bundet hende en ynkelig Historie paa Ormet, saa er

hun færdig at give dem alt hvad her er i Huset.

Glörinte. Forleden Dag kom jeg efter hende, just da hun vilde bringe Halvdelen af vor Middagstafel ned til den gamle Gartnerkone.

Anne. Det var kun en Spølkum Kraftsuppe, og den stakkels gamle Kone er saa fattig, og saa syg! —

Baronen. Viid, Mamsel: at Hun har ikke Ret til at give det allermindste bort her i Huset. — Til Straf skal Hun nu ingen Caffee have.

Glörinte og Rosalia. Nei, ikke en Draabe!

Baronen. Gaae strax hen og sæt sig i sin Skammekrog!

Anne (i det hun gaar hen til Kammeret): Det er ogsaa det samme: den stakkels gamle Mand fik dog noget at varme sig paa, saa vil jeg gierne spise mit Brød tørt. (Hun sætter sig ved Ilden og spiser en Skorpe).

Glörinte. Min Fader, hørde De ikke i Morges tidlig, at der blev blæst paa Baldhorn? Man siger, at den unge Konge er paa Jagt i Skoven her tæt ved.

Baronen. Det er godt at mærke, at det er en ung Konge! I Gaar kom han udenlands fra,

i Dag tager han paa Jagt, i Aften giver han Bal, og i Morgen formæler han sig!

Rosalia. Formæler han sig i Morgen? (De reise sig fra Bordet).

Baronen. Ja, mine Bern. Ved en formelig Clausul i Testamentet, har hans høifalige Hr. Fader paalagt ham, inden en Maanedes Frist at vælge sig en Gemalinde, og i Dag er Terminen udløben. Derfor er det just, at han i Aften giver dette store Bal, hvortil alle Landets unge adelige Damer ere indbudne.

Clorinde. Saa det er Aarsagen?

Baronen. Ja.

Rosalia. Siig mig, min Fader: er Kongen smuk?

Baronen. Er det at spørge om?

Rosalia. Saa De har da seet ham?

Baronen. Nei, aldrig; men en Konge er altid smuk.

Clorinde. Har han megen Forstand?

Baronen. Det forstaaer sig.

Clorinde. Utsaa kiender De ham da?

Baronen. Nei, men jeg veed, at han er bleven opdraget af den vise Alidor.

Rosalia. Den vise Alidor? hvem er det?

Baronen. Ah, det er en lærb Mand, om hvem der fortælles de allerforunderligste Ting! han kan over hundrede Sprog, han kan læse ligesaa tydeligt i Stierne som jeg i mit Slægt-Register — ja, man siger endogsaa, at han skal kunne høre. For Resten kender jeg ham ikke heller; men fra sit niende Aar af blev den unge Prinds sat under hans Varetægt; han bragde ham først til Padua, hvor Prindsen maatte lægge sig efter Studeringer og Sligt; derpaa har de i adskillige Aar reist udenlands, Gud veed hvor, og først da de erfoer den høifalige Konges dødelige Afgang vendte de tilbage her til Hofet.

Clorinde. Saa Kongen skal absolut give sig i Morgen?

Baronen. Ja, det maa han; — og jeg haaber endnu, at en af Jer skal blive bærer med hans Valg.

Clorinde (forstilt besværet): Vist nok, det var ikke saa underligt, om min Søster behagebe ham.

Rosalia (ligesledes): Ja, naar jeg ikke skal besværes med Dig, Søster; men naar man er saa deilig som Du —!

Clorinde. Og naar man besidder alle Dine Fuldkommenheder —!

Baronen. I ere begge to lige uforlignelige og lige værdige at være Baronen af Montefiascones Døtre. Hvem skulde vel ogsaa kunne gjøre Jer Kongens Haand stribdig? Hvem kan, som I, rose sig af at besidde Alt til at gjøre en Mand lykkelig? Er der nogen Dame i hele Landet, som danser, som synger bedre end I? hvad? er der?

Clorinde. O, min bedste Fader! De smigrer os rigtig.

Rosalia. Men saadant et Partie var dog —

Baronen (afbryder hende): Meget passende, og ikke mere end hvad I har Ret til at vente Jer. — Jeg er af ligesaa gammel Adelsom Rongen, om ikke af ældre. Spørg engang, naar den første Baron af Montefiascone levede, og see om I kan finde ham! Endnu i Gaar, da jeg sad og faldt i Søvn over min Stammetavle, da saa jeg tydelig, at Snese af mine høifalige Ahner har været beslægtede og besvogrede baade med Konger og Keisere; thi jeg skal sige Jer, mine Børn: vi nedstige i lige Linie, paa Mandssiden fra Carl Simplex, og paa Spindefiden fra Johanna den Fokette, og ingen skal sige os paa, at vi har vanslægtet, mine Børn! (Man hører en Tanfare uden for). — Hvad er det?

Anine (seer ud af Døren i Baggrunden). O, min Gud! hvilken rar Musik!

Clorinde. Det er maaſkee Kongens Jagt,
ſom kommer forbi.

Anine. Det er en heel Flok pyntede Her-
rer til Hefſt; de rider her henimod Huſet.

Baronen. Her henimod?

Clorinde. O, Himmel! og jeg, ſom ſeer
ſaaledes ud!

Rofalia. O Gud! derſom nogen ſaae mig
ſaaledes klædt!

Baronen. End jeg da! i Sloprok, Kalot
og Løſler! — Anine!

Anine. Hvad befaler, Hr. Baron?

Clorinde og Rofalia (paa eengang): Ani-
ne! — Anine!

Anine. (løbende fra den ene til den an-
den). Ja, Søſtre! — ja, Søſt — Frøken, vilde jeg
ſige.

Clorinde (i det hun gaaer ud): Kom og
ſnør mig!

Anine. Ja, Frøken!

Rofalia (i det hun gaaer ud): Kom og
ſlet mit Haar, og bring mig ſaa mine Bracelet-
ter.

Anine. Ja, Frøken!

Baronen (i det han gaaer ud): Anine!
Glem ikke min Allonge-Paryk!

Anine. Nei, Hr. Baron!

F i e r d e S c e n e.

Anine (allene).

Man veed næsten ikke, hvem man først skal svare; det er tungt at tiene mange Herrer! Men, min Gud, dersom nogen kom her, og fandt Stuen saa uordentlig. Jeg maa skynde mig at tage af Bordet. — Der kommer nogen! — jeg skjuler mig, gjør jeg!

F e m t e S c e n e.

Alidor. Anine. Ramire.

Alidor

(sagte til Ramire):

Det var Dit Dnske, Konge; her ere vi nu paa Baronens Slot.

Ramire. Hvor jeg længe efter at see hans Døttre! Man siger, at de ere meget smukke.

Alidor. Du skal faae dem at see

Ramire (bliver Anine vaer): Ah! hvem er denne unge Pige?

Alidor. Det er den yngste af de tre Sø-
stre.

Ramire. Kom nærmere, smukke Barn.

Anine (undseelig): Nei, min Herre, nei —
jeg vil nok gaae.

Alidor. Er De bange for os?

Anine. Oh nei — det ikke — men, Frøkener-
ne venter paa mig.

Ramire. Frøkenerne? er De da ikke en af
Døttrene i Huset?

Anine. Nei, min Herre; jeg var det før, men
nu er jeg det ikke mere.

Alidor. De er det ikke mere?

Ramire. Hvorledes gaaer det til?

Anine. Jo, seer De: Hr. Baronen har havt
to Døttre med sin første Gemalinde, men saa givtede
han sig anden Gang med min salig Moder, som var
Enke, og som kun havde et eneste Barn, — og det
Barn — det var mig — o, min Gud! jeg snak-
ker saa toffet; De kan vist ikke blive klog paa
mig.

Alidor. Tvertimod; De forklarer Dem meget
godt.

Ramire. Nu? og videre?

Anine. Al! jeg var kun syv Aar gammel, da
min stakkels Moder døde fra mig, og saa — saa blev

jeg da venneløs og frendeløs tilbage med to Halvsøstre og en Stedfader.

Ramire (affides): Staffels Barn!

Altidor. Og Deres Søstre?

Anine. Mine Søstre? ja, det er en ganske anden Sag med dem; — de ere to fornemme Damer, de har Diamanter, ægte Perler, rare Klæder og al saadan prægtig Stads; og saa desuden kan de saamange Ting — synge, danse, spille! —

Ramire. Og De?

Anine. Na, jeg? — der er nu ikke værd at tale om!

R o m a n c e.

I.

Jeg lever stille, indgetogen,
laugt borte fra Glædens Lag;
her sidder jeg i Skammekrogen
hele den udslagne Dag.
Smuk min Plads vel just ei falder;
men til mig er alting godt;
af denne Marsag man mig kalder
Staffels lille Afskot.

At bryde sig om Husets Sager
 er ei mine Søstres Lyst;
 paa alleting jeg vare tager;
 det gaaer vel — det er min Trøst.
 Jeg i alting kan mig finde;
 fro jeg døier Ondt og Godt;
 nu er jeg Deres Dienerinde —
 (hun neier).

stakkets lille Afkepot.

(Hun vil gaae).

Baronen, Clorinde og Rosalia (kalde
 paa cengang indenfor): Anine! Anine dog!

Anine. Nu kommer jeg! Jeg er alt paa
 Veien!

Ma mire (standser hende): Nei, jeg beder
 Dem: bliv ved!

Anine.

Jeg Skam til Tak for alting hofter,
 naar bedst jeg at handle troer!
 mig ingen her i Huset troster
 med et eneste venligt Ord!

Dog at klage ei kan nytte;
 Gud, han mager alting godt;
 han, jeg haaber, vil beskytte
 (hukkende):

stakkels lille Afkepot!

Baronen, Clorinde og Rosalia (som
 før): Men saa kom dog, Anine! Anine! Ani-
 ne!

Anine. Ja, ja strax! — D, min Gud! der
 falder de igien! Nu faaer jeg Utaak!

Alibor. Gaae, gaae, mit kiære Barn!

Ramire. Dersom man siger noget til Dig,
 skal jeg tage Dig i Forsvar.

Anine (neier). Herren er meget god. (sagte):
 Det er en kion! ung Mand — ja, meget kion! D,
 Gud skee Lov, at der dog er nogen, som vil tage sig
 af mig stakkels lille Skumpelskud! (hun gaaer).

S i e t t e S c e n e.

Alibor. Ramire.

Ramire.

Han er høist indtagende! Men skulde det virkelig
 være muligt, at hendes Søstre, hvis Guldkommenhe-
 der roses saameget —

Altid or. Min Sen! Verden kommer kun efter Skindet. Havde jeg ikke raadet Dig, ved Din Ankomst her til Hoffet at forklæde Dig, saa var dette Barns uskyldige Sprog aldrig kommet Dig for Dren. O, Du vil opdage meget endnu, naar Du saaledes gaaer ukiendt omkring i Brimmelen. Troe mig, Konge: disse to Dages Prøve vil lære Dig mere, end mine femten Aars Underviisninger. Det var med velberaad Hu, at jeg udgav Din Baabendrager Dandini for Dig, endskiøndt der er ikke en større Døsmer i hele Din Hofstat.

Kamire. Men troer Du, at han kan vedligeholde den vanskelige Rolle Du har givet ham? Han er saa ensfoldig, saa latterlig, og kiender saa lidet til Verden —

Altid or. Og alligevel overoser man ham dog med Lovtaler. Lad de Smigrerier, der siges ham, lære Dig, hvad Priis Du bør sætte paa dem, hvormed man engang i Tiden vil søge at beruse Dig. Ved at vælge Dig en Repræsentant, der havde været mindre blottet for Alt, havde jeg ikke naaet mit Niemeed. Jeg behøvede netop saadant et Menneſte til den Prøve jeg vilde anstille. Du seer jo selv, de Lærde roser hans Kundskaber, Hoffetlene hans fornemme Væsen,

og Fruentimmerne finder ham baade takkelig og elsk-
værdig.

Ramire. O, hvad tænkte min Fader dog paa,
at han gav mig saa kort Tiid til at vælge mig en
Brud! — Min Stilling er den piinligste af Verden!
I det Dieblis jeg kommer hertil, først i Gaar saaar
jeg at vide, at jeg allerede i Morgen skal være gift!
O, min vise Lærer! sig Du mig: hvor jeg skal finde
en Brud, der er god, vennelyst, beskedn, dydig,
ikke forsængelig, ikke koket, som hverken kiender Falsk-
hed eller Forskillelse —?

Alidor. Konge! Du fordrer meget.

Ramire. Men ved Din Hielp — Du,
hvis dybe Kundskaber, hvis magiske Bælde —

Alidor. Min Son! det er lettere at læse i
Stiernerne end i en Qvindes Hierte, og det er Hier-
tet vi maae sætte paa Prove. Forklædt som en sim-
pel Vaabendrager skal Du i Aften see alle Dit Riges
Skionheder samlede. — Søg at behage; lykkes det Dig,
saa er Du i det mindste vis paa, at være elsket for
Din egen Skjød.

Ramire. O, min Fader! jeg sætter al min
Tiid til Dig!

D u e t.

Alid or.

Min Søn! Dit Held mit eget er!
 Min Kierlighed Du ei kan fatte!

R a m i r e.

Min bedste Ven i Dig jeg seer!
 Du er mig meer end gyldne Skatte!
 Min Fader savner jeg ei meer:
 Du mig hans Dmhed skal erstatte!

Alid or.

Min Søn! Dit Held mit eget er!
 Jeg Dig Din Fader skal erstatte!
 Maatte en vennehuld Mage,
 elskende, elskelig og om,
 gjøre Dig Fremtidens Dage
 blot til en evig Glædesdrøm!

R a m i r e.

D, dybt i mit Jnderste lever
 hver Benflabs Pligt jeg fylder Dig!
 til Siengield jeg et Gode kræver:

(bønlig):

Du stedse blive maa hos mig!

Alidor.

Jeg aldrig skal forlade Dig!

Ramire.

Vær Du min flibrige Ungdoms Ledsager!

Alidor.

Her min Haand til Pant Du modtager.

Ramire.

O, stedse, stedse vær min Fader!

Alidor.

Jeg aldrig, aldrig Dig forlader!

Ramire.

Min bedste Ven i Dig jeg seer!

Du er mig meer end gyldne Skatte!

Min Fader savner jeg ei meer:

hans Omhed Du mig skal erstatte!

Alidor.

Min Son! Dit Held mit eget er!

Du al min Omhed ei kan fatte!

En Ven er meer end Jordens Skatte!

Jeg Dig Din Fader vil erstatte! .

Begge.

Du, som hver Tanke kan see i vor Siel,
 Algode Gud! til min Bøn laan Dit Dre!

D! lad (ham leve for (mit Held!
 (mig (hans

Algode Gud! Du lykkelig ham giøre!

Alidor. Men tys! jeg hører Baronen og
 hans Døttre! Tag Dig i Agt, at Du ikke røber
 Dig!

S y v e n d e S c e n e.

Amire. Alidor. Baronen (pyntet). Glo-
 rinde og Rosalia (begge i fuld Pragt).

Alidor.

Er det Hr. Baronen af Montefiascone vi har den
 Ære at tale med?

Baronen. Ja, min Herre, det er mig; maa
 jeg nu spørge: hvem ere I?

Alidor. Mit Navn er Alidor. —

Baronen. Alidor? hvad? hvem, den store,
 lærde, ubegribelige Mand — ham, hvis Talenter,
 og Indsigter, og — og — Jeg har her den Ære at

forestille Dem mine Døttre — hvorledes synes De om dem.

Alidor. De ere meget skønne.

Baronen. Ja, det troer jeg! — Og klædte — ja, den fine Smag er arvelig i vor Familie!

Ramire (betragtede Baronen, affides): Det kan man see paa Baronen!

Baronen (til Alidor): Ak! hvor jeg er henrykt over at see den store Mand, som har dannet vores unge Konge til den fuldkomneste Cavalier og Monark under Solen! — (pegende paa Ramire): Denne Herre er ventelig en af Hoffets fornemste Cavalierer og første Rirater og Prydsler?

Alidor. Det er en Baabendrager.

Baronen (pludselig i en forandret, haanlig Tone): See, god Dag, min Kiære.

Florinde, (som betragtede Ramire med Velbehag, vender ham spodst Ryggen): Ikke andet end en Baabendrager! — Jeg tænkte det nok; han har ogsaa saadant et simpelt, lavt Væsen! —

Baronen. Store høislerfarne Mand! hvad skal jeg tilskrive den Ure —?

Alidor. Det skal De erfare: Kongen er paa Jagt i den nærliggende Skov, og da han har hørt tale om Deres Døttre, saa ønsker han at lære at kende dem.

Baronen. Oh, en usfatteelig Vre! (sagte og henrykt til sine Døttre): Der kan I høre! der kan I høre!

Alidor. Paa Tilbageveien agter han at stige af her, og tilbyde de unge Damer en Plads i sin Karet, for selv at bringe dem til den Fest, som han i Aften har anstillet for hele sit Hof.

Baronen. Hvad hører jeg!? Hans Majestæt vilde være saa naadig —

Alidor. Ja, det vil han.

Baronen. Selv i egen høie Person at komme her!?

Rosalia. Hører Du, Søster: i Kongens Karet!

Clorinde (afbryder hende): D tie stille! D, jeg er uden for mig selv af Glæde!

Alidor. Jeg holdt det for min Skyldighed at forberede Dem paa denne udmærkede Vre; derfor forlod jeg Jagten —

Baronen. Min Erkiendtlighed er grændseløs, uden Grændser!

Alidor (bliver ved): Og nu vil vi forsoie os tilbage til Hans Majestæt.

Baronen. Dersom De tillader, saa vil jeg have den Vre at geleide Dem. D, jeg vil selv gaae Hans kongelige Majestæt imøde, og imodtage hans

byrebare Person paa de alleryderste Grændser af mit Territorium og mine Enemærker!

Atidor. Nei, nei, De maa ikke gjøre Dem den Uleilighed, at gaae saa langt.

Baronen. Ih, det er kun to Skridt herfra! — Men lad os ikke spille Tiden! Jeg veed til Punkt og Prikke, hvad Etiquetten og Ceremonielet byder og befaler!

Atidor. Om De tillader, saa vil jeg være Deres Ledfager.

Baronen. Efter Dem, bagefter Dem!

Ramire (sagte): Er det muligt? Hvorlibet svarer dog ikke denne Familie til hvad jeg havde hørt!

Baronen (henrykt til Elorinde og Rosalia): Hører I, Piger? —: den unge Konge kommer og henter Jer! I skal fiøre til Bal med ham, i hans egen, kongelige, lueforgyldte Karosse med Topper og ser Heste! Jeg bliver desperat af Glæde! (I det Ramire vil gaae ud af Døren, støder Baronen ham tilside, og gaaer foran).

A t t e n d e S c e n e.

Clorinde og Rosalia.

D u e t.

B e g g e.

O! hvilket Held
for min Siel!
vi til Hoffet komme i Dag!

Rosalia (henrykt):
Søster! tænk for os hvilken Hæder!

Clorinde (ligeledes):
Ja, os vente glimrende Glæder —

B e g g e.

Ved Thronen i festlige Lag!
Vi skal ved Kunst og Vid indtage!
Vi skal ved Skjønheds Magt behage!
Hvem kan vel her i Indets Glæde
uden Du vinde Seirens Krands?

Clorinde
(betragtede hende med forstilt Beundring):
Dig, Søster, alle Ynder smykke!

Rosalia (ligeledes):
Og Du hvert Hjerte kan henrykke!

Elorinde (som før):
En Dronning i Alt er Du liig!

Rosalia (som før):
Konger selv maa knæle for Dig!

Elorinde (som før):
Du Diademets Glæde fortjener!

Rosalia.
Med Gode Høihed Du foreener!

Begge.
Med Skionheds Vælde, ved Majestæt
til Thronens Glæde Du har ene Ret!

Elorinde (med Fyrighed):
Søster! tænk for os hvilken Hæder!

Rosalia (ligeledes):
Ja, os vente glimrende Glæder —

Begge.
Med Thronen i festlige Dag!
til Hoffet vi komme i Dag!

Vi skal ved Skionheds Magt behage!
 Vi skal ved Kunst og Vid indtrage!
 Hvem kan vel her i Vindets Glands
 uden Du vinde Seirens Krands?

Rosalia.

For ham at tækkes, jeg dandse vil!
 (Hun traller og dandser).

Glorinde.

Og jeg, min Bedste, jeg synger til!
 (Hun solfeggerer).

Ah! min Sang vist smukt vil lyde!

Rosalia.

Min Dands vil ham sikkert fryde!

Glorinde.

Giv blot Agt paa min Stemmes Klang!
 (Hun gjør atter Roulader).

Rosalia.

See her engang! see her engang!
 (Hun dandser).

Begge.

Hvilket Held
 for min Siel!

Vi til Hoffet komme i Dag!

Clorinde.

Ja, min Sang vist smukt vil lyde!

(Hun folseggerer).

Rosalia (dandsende):

Min Dands vil ham sikkert fryde!

(o. s. v. som før).

Begge

(flappende for hinanden):

Bravo! Bravo! for Sang og for Dands!

Vi i Alt vinde Seierens Krands!

Kom min Søster, i min Arm!

høit af Glæde slaaer min Barm!

(De omfavne hinanden).

Rosalia. O, min Gud! jeg klædte mig paa i saadan en Hast; jeg glemde at faae alle mine Diamanter paa!

Clorinde. Saadan gif det jo ogsaa mig! — (Hun kalder): Anine!

Rosalia (kalder ligeledes): Anine! — (til Clorinde): O, min Søster, naar jeg tænker paa, at Kongen kommer her —!

Clorinde. (afbryder hende): Og henter os af i sin egen Vogn!

Rosalia. Hvilken Vre! — Og hvilken Dpfigt det vil giøre!

Clorinde. Hvor alle vore Veninder vil blive rasende af Misundelse!

Rosalia. Ha! ha! ha! o, de vil bisste!

Clorinde. Ha! ha! ha! Ja, ja! o, Gud! hvilken Glæde!

Rosalia. (kalder atter): Anine! Anine!

Clorinde (ligesledes): Anine! Anine!

N i e n d e S c e n e.

De Forrige. Anine.

Anine.

Her er jeg!

Rosalia. Langt om længe! Hurtig! Skynd sig! stik denne Fletning fast! — bind mig dette Halsbaand om!

Clorinde. Snør mig lidt tættere! — Stil mig denne Diamantnaal paa Haaret!

Anine. Hvem skal jeg hielpe først?

Clorinde og Rosalia. Mig! Mig!

Anine. Hør, jeg er jo ganske ene om alleting: den ene maa bide til den anden er færdig. (Hun hielper Clorinde først).

Rosalia. Saaer det da ikke snart Ende?

Clorinde. Saa lad hende dog have Tiid at passe mig.

Anine. Oh! hvad I ere lykkelige, at I saaledes kommer paa Bal!

Clorinde. Du veed endnu ikke det Bedste: Kongen kommer selv og henter os!

Anine. Kongen? den unge Konge?

Rosalia. Ja, Tomfrue! Kongen, den unge Konge.

Clorinde. Du vilde nok gierne med, Anine? ikke sandt?

Anine. Jo tilviis! det vilde være mig en Hiertens Glæde at faae al den Stads at see!

Rosalia. Du vilde ogsaa gjøre en vakker Figur der!

Anine. Hvorfor ikke? Kanstee fordi jeg ingen pene Klæder har? (til Clorinde): Nu vel, Søster! saa laan mig da bare den hvide Kiøle Du pleier at gaae daglig med, og lad mig saa følge med! Jeg skal ikke sige til nogen, at jeg kiender enten Dig eller Rosalia; jeg forlanger ikke engang at komme ind i Balsalen; jeg vil stille mig hen i en Krog, hvor ingen skal faae mig at see — eller dersom I vil have det, saa vil jeg blive staaende bag Døren, og titte igiennem Sprækken, eller reent udenfor, og

figge igiennem Nøglehullet — naar jeg bare maa komme med! hvad? maa jeg?

Elorinde. Jeg ynkes ret over Dig!

Rosalia. Du er altfor god, Elorinde, at Du vil høre paa hendes Snak!

(Man hører Jagtmusik).

Elorinde. Der kommer Kongen!

Anine (seer ud): O, min Gud! hvilken Mængde Mennesker!

Rosalia. Naa, gaar Du nu bare hen og sæt Dig i Din Krog, og lad ingen faae Dig at see.

L i e n d e S t e n e.

Kamire. Alidor. Dandini. Baronen.
Elorinde. Rosalia. Anine. Følge
af Jagtbetientere.

J a g t c h o r.

Glædens Lov vi erkiende!

den vinker os igien!

Nu Jagten er tilende,

vi til Dands ile hen!

Lader Jubler gientone

til Hæder for den,

som af Gud fik sin Krone,
af sit Folk Navnet Ven!
Hoit skal Elko gientage
vores Ven for hans Dage!
Hil Kongen, Folkets Ven!

Dandini. Jeg kan ikke andet sige: jeg er ganske vel fornøiet med min Jagt. — Men saa siger da ret for ramme Alvor, at det var mig, som fik Bøstet — Dyret skulde jeg sige?

En Jæger. Ja, det var Deres Majestæt, som fæidede Hjorten.

Dandini. Da vil jeg være Dievelens om jeg veed af det, ha! ha! ha!

Alvor (sagte til Kamire): Det undrer mig ikke, siden det var Dig.

Dandini. Mellem os kan jeg endogsaa sige Jer een Ting endnu: jeg troer ikke engang, at jeg har løsnat min Bøsse; hvad mener I om det?

Jægeren. Jeg kan forsikre Deres Majestæt, at det var Dem i egen høie Person.

Dandini. Ja, ja da! Siden I partu vil have det, saa maa det vel være sandt. — Men nu nok af den Snak; nu vil vi lade Jagten fare, og tænke paa de deilige Skov-Nymphes, som ere at finde her i Krat og Buske. Her engang, min gode Baron Montefiascone! — (han slaaer ham paa Skulderen). som Folk fortæller mig, saa er De jo slumpet til at blive

Fader til to allerkiæreste Døttre? er der noget om? hvad?

Baronen. Jeg har her den Ære at forestille dem for Deres Kongelige Majestæt.

Elorinde og Rosalia (neie meget dybt).

Dandini. See, see! er det dem? Ih, jeg gratulerer, hvis de rigtig hører Dem til. — (han betragter Elorinde og Rosalia meget neie). Hille den Ulykke! det kan man med Rette sige, er et Par Piger, der har Næb og Klør! de seer ud til allehaande.

Baronen. Allernaadigste Herre! de nyder en stor Ære — at de saaledes ved Begivenhedernes Tildragelser — ved denne Leilighed — beæres med — den Ære — i denne Anledning — (han tørrer Sveden af sin Pande).

Dandini. Stop! alt godt! ikke mere af den Snak! Jeg giætter mig til hvad De vil sige. — (Han gaaer hen imellem Elorinde og Rosalia, og betragter dem vekselsviis grinende). Ha! ha! ha! Jeg kan ikke see mig mæt paa dem! ha! ha! ha!

Elorinde (affides): Hvor han er ellsøvsdig!

Rosalia (sagte): Hvilket sødt, udmærket, frit, fornemt Bæsen!

Dandini. Hør nu, mine deilige Dukker! Allerede i en langsommelig Tiid — det er at sige:

fra i Gaar af, for da kom jeg! — har jeg hørt snakke vidt og bredt om Deres mange rare Qualiteter, baade i det ene og det andet; og en, to, tre, hei, vil Du gaar! vips, gav jeg mig paa Veien, og det oven i Klobet i en Hundefulde; men Karsagen, hvorfor jeg nok kunde bære Kulden udvendig, det var, skal jeg sige os, at jeg brændte indvendig af Længsel efter at see Dem. (han bukter). See, deri staar det!

Clorinde. Hvad han er vittig! hvilken fin Bending!

Rosalia. Hvad han taler fortreffeligt for sig!

Baronen. Vise Alibor! jeg har den Ære at gratulere! Det kan man kalde en Ære, som De har Ære af! Hvad De maa henrykkes ved at beundre Deres eget Værk, for det kan man med Sandhed kalde en fuldkommen Cavalier!

Dandini. Vil De gode Damer ellers tillade mig, at jeg siden maa offerere Dem Facittet af min Sagt? det er sige en god stor Hiort med Takker og hele Klatten! Saa kan De jo bele den, som De ere Venner til. (Til to Tøgere): Hør I derhenne! lad saa min Kareth kjøre frem!

S i n a l.

Dandini.

Afsked! Afsked! Hav Alle tilrede!

(til Elorinde og Rosalia):

Dem, mine Smukke, vil Alle tilbede.

Kom med!

Afsked!

Til Plaseer skal De Selskabet stemme.

Anine

(affides, aldeles mismodig):

Seg kommer ikke med; jeg blive skal her hjemme!

Baronen (til Anine):

Hvad skal Du der?

Du bliver her.

Anine (bønlig):

Ikke! langt bag efter jeg mig blot vil lisse!

Rosalia, Elorinde og Baronen.

Nei, nei! Du bliver her!

Hvad skal Du vel der?

Alidor (affides):

Hun faaer ei Lov; jeg alt det vidste.

D

Anine (grædende):
 I Skoven der Røvere er;
 ifald de mig overfaldt her!

Baronen.
 For Røvere Du bange er?

Anine (som før):
 O Gud!

Elorinde og Rosalia.

Hvordan? hvad fattes hende?
 Ramire og Alidor (affides):
 See, hvor forgrædt den Arme er!

Baronen (til Anine):
 Saaer da den Flæben aldrig Ende?!

Anine (som før):
 Jeg kommer ikke med! jeg blive skal her hjemme!

Dandini
 (til Elorinde og Rosalia):
 Undigste! til Plaseer skal De Selfabet stemme.

Baronen (til Anine):
 Tie! — Strax hold op! — Du bliver her!
 Choret (betragende Anine):
 Det arme Barn! forgrædt hun er!

Clorinde, Rosalia og Baronen.

Hvad skal Du der?

Du bliver her!

Baronen

(støder hende henimod Alibor).

Alibor

(affides, men med Eftertryk til Anine):

Du kommer der!

Anine (meget forundret):

Hvad siger Du!?

Alibor (som før):

Kom mig ihu!

Clorinde, Rosalia, Kamire, Alibor,

Baronen og Dandini.

Vi til Festen vil ile!

hif os Glæder tilsmile!

Choret.

Glædens Lov vi erkiende!

den vinker os igien!

Nu Jagten er tilende,

vi til Dands ile hen!

Fader Jubler gientone
til Hæder for den,
som af Gud fik sin Krone,
af sit Folk Navnet Ven!

Dandini (er imidlertid gaaet med)
de to Damer.

Choret (bliver ved):

Høit Hal Elko gientage
vor Bøn for hans Dage!
Hil Kongen, Folkets Ven!

Baronen, Alibor, Kamire og Jagtbe-
tjenterne (følge efter) Dandini. (Cho-
ret taber sig i det Personerne forsvare sig
bort).

Ellevte Scene.

Anine (allene):

„Du kommer der!“ — saa hvidrødt den gamle
Herre.

Det var vel kun hans Spøg besværrer!

Choret (langtborte):

Fader Jubler gientone
til Hæder for den,
som af Gud fik sin Krone,
af sit Folk Navnet Ven!

Anine

(aaabner Vinduet, og seer ud):

O Gud! alt langt herfra de er;
og jeg skal sidde ene her!

(Hun sætter sig ved Kaminen).

Alidor

(udenfor bag Kaminen):

Du, kære Barn! tilfreds Dig give!

Lad Dydens Fred Dit Mod oplive!

Du er from, Du er god: snart bliver Du lyk-
kelig!

Alfader vil belønne Dig!

Anine

(lytter opmærksom efter, hvor Stemmen kommer fra).

Choret

(langtborte, paa samme Tiid som Alidor):

Glædens Lov vi erkiende!

den vinker os igien!

Nu Jagten er tilende,

vi til Dands ile hen!

Alidor

(allene, som før):

Alfader vil belønne Dig!

Anine

(i det hun hælber Hovedet op mod Væggen, som for
at slumre ind):

Hvordan! den Gamle er her end!?

(Hun slumrer ind).

(Dækket gaar sagte ned, og Musikken bliver ved).

Anden Act.

En prægtig, stærkt oplyst Sal paa Slottet i Salerno. Paa den ene Side af Skuepladsen en Trone, paa hvis Trin man seer Anine, i en aldeles hvid pragtfuld Dragt, i dyb Søvn og ganske i samme Stilling, hvori hun ved første Aars Slutning slumrede ind ved Kaminen. Ligeoverfor Tronen en Gruppe Genier af begge Køn i hvide Dragter og med Harper i Hænderne. Blandt Genierne ere en Deel Børn, ligeledes i hvide Dragter og forsynede med Blomsterguirlander.

Første Scene.

Anine (slumrende). Genier af begge Køn.

Chor

og

pantomimisk Dands af de smaa Genier.

D, blide Søvn! Du ventlig bale
ned over Ustylds Hvilested!

Smil, Haabets Engel, fra Himmelen ned!
Du idelt Held for hende male!

(Stor Gruppe, hvori Genierne bekrædse den sovende Pige).

U n i e

(drømmende):

De borte er! — mine Søstre — min Faber —
O Gud! — mig Alt forlader! —

C h o r o g D a n s.

O, blide Søvn! Du ventlig dale
ned over Ulykks Hvilested!

Smil, Haabets Engel, fra Himmelen ned!
Du idelt Held for hende male!

(Genierne forsvæie sig bort i en stor Gruppe).

M e l o d r a m a.

U n i e

(aadrer Dinene):

Oh, hvad jeg har sovet længe! (Hun seer sig om, yderst bestyrret): Hvad seer jeg!? Min Gud! hvilken Herlighed! — Men er jeg ogsaa ret vaagen? — (hun føler paa sin Riøle, og betragter den): Og her — hvor jeg er deilig pyntet! Mon det er muligt at

det kan være mig?! (Hun springer hurtig ned ad Trinnene). Hvad kan dog alt dette betyde? — Jeg er bleven saadan tilmode af Forundring, at jeg neppe kan holde mig i Beiret! —

Alidor og Genierne

(uden at sees):

Du, kære Barn! tilfreds Dig give!

Lad Dydens Fred Dit Mod oplive!

Du er from, Du er god; snart blier Du lykkelig!

Alfader vil belønne Dig!

Anine (hører efter med en Slags ængstelig Opmærksomhed og som halv bedøvet, hvilket maa male sig saavel i hendes Ansigtstræk som i hele Legemets Stilling).

A n d e n S c e n e.

Alidor. Anine.

Anine (iler ham imøde). O, Herre! er det Dem?

Alidor. Nu vel, mit Barn! har jeg bebraget Dig?

Anine. Hvor er jeg?

Alidor. Ved Hoffet. Jeg havde jo lovet Dig, at Du skulde komme med til Festen; nu seer

Du, at jeg har holdt mit Ord, thi Du er den allerførste af Gæsterne.

Anine. Men hvorledes er jeg kommen her? og hvem har givet mig disse prægtige Klæder?

Alidor. Det er en Hemmelighed, som Du ikke maa søge at ville opdage.

Anine. Og mine Søstre? — og min Fader? —

Alidor. De ere endnu ikke komne hertil.

Anine. O Gud! jeg skielver! Naar de kender mig igien, saa er jeg ulykkelig!

Alidor. Vær Du kun rolig; de skal ikke kunne kende Dig igien.

Anine (naiv): Men jeg, som bestandig har siddet og sukkeluret hjemme, og aldrig er kommen ud iblandt Folk: hvordan skal jeg kunne stikke mig ved Hoffet? Det er mig endogsaa næsten en Pine, at have al denne Stads paa. Det kommer mig for, som jeg hverken kan gaae eller staae.

Alidor. Vær ubekymret og frygt intet. See her — tag denne Rose; saalænge Du har den, vil ingen kunne gienkende Dig. Den vil give Dig Dristighed, Frimodighed, Talenter; — husk paa: ved denne Rose hænger Din Lykke — paa den beror Din Fremtids Skiebne! —

Anine (forundret): Hvorledes?! Denne Rose — ?

Alidor (med Eftertryk): — Er vigtig! — O, mit Barn! bevar altid denne Rose!

Anine. Det skal jeg trolig! — (efterat hun har sat Rosen i sin Barm). I Sandhed, ja! (hun løfter Hovedet med elskværdig Tækkelighed): Hvilken pludselig Forandring der paa eengang er foregaaet med mig! Jeg synes, at mine Begreber udvikle sig, at jeg faaer nyt Liv — det er forunderligt! (Hun gaaer frem og tilbage med tækkelig Værdighed). Jeg er ikke mere den samme.

T r e d i e S c e n e.

De Forrige. En Page.

Pagen. Allernaadigste Frue! Deres Baabensdragere, Deres Pager og hele Deres Følge ere i dette Dieblisk komne her til Slottet.

Anine. Det er godt; lad dem oppebie mine Befalinger. — (Pagen bukker og gaaer). — O, vise Alidor! det er Dem jeg skylder dette Underværk.

Alidor. Det er Dine Dyder Du skylder det.

A r i a.

Bevar Dit Hjertes rene Dyd!

Vær aldrig Kunsten: at bedrage!

Da skal ei Lasterens Magt forjage

ud af Din Barm dens skyldfri Fryd.

Det Smykke, som har aldrig Mage,
er Dydens Pryd.

Lad aldrig Hæthed, Glands og Hæder
Dig giøre stolt, og forblinde Din Siel.

Tag til Dit Valgsprog: „Ufkyld og rene
Sæder!“

glem ei disse Ord! de befæste Dit Held!

Anine (gientager):

„Ufkyld og rene Sæder!“

Alidor

(læggende Haanden paa Anines Hoved):

Min Datter!

Bevar Dit Hjertes rene Dyd!

Vær aldrig Kunsten: at bedrage!
da skal ei Lasterens Magt forjage
ud af Din Barm dens fkyldfri Fryd.

Det Smykke, som har aldrig Mage,
er Dydens Pryd!

Men jeg hører Støi; det er Hoffet, som kommer tilbage fra Jagten. Vilis Dig ikke endnu; følg med mig til denne Side; naar jeg lader Dig det vide, først da er det Tiid, at Du viser Dig. (Alidor tager hende ved Haanden, og gaaer ud med hende paa den Side, hvor Tronen er; men kommer strax tilbage igjen).

F i e r d e S c e n e.

Amire. Alibor. Dandini. Baronen.
 Florinde. Rosalia. Følge.

Dandini (med begge Damerne). Naa, langt om længe kom vi her da! Det var ogsaa paa Tiden, for jeg er færdig at crepere baade af Sult og af Tørst! Hvad siger De, min gode Baron Montesiascone? — Naa, lad høre! Er De ikke af samme Tanker som jeg?

Baronen. Til allerunderdanigst Opbættning, Deres Kongelige Majestæt. Jeg er altid af samme ringe Tanker som mine høie Overmænd — og det er en Sag, som er bekjendt blandt alle erfarne Kiendere, at ingenting mere pirrer og fremkalder Tørsten hos et Menneſke, end en ſtreng Kulde, uden — uden Varme i Veiret.

Dandini. Ja, ikke ſandt? Jo, De er en duellig Mand, det kan jeg høre. (til Alibor): Min fiere Hovmeſter, De kan nu troe mig, om De vil — men her — (han ſlaaer Baronen paa Skulderen.) — her ſeer De den allerlærdeſte Mand i hele mit Kongerige; det er et Magazin af lutter Lærdom og Studeringer, i viſſe Poſter. De kan ikke troe, hvilket belærende, inſtruerende Snakketøj, der ſidder paa den

Karl! hele Veien igiennem har han holdt de allergrundigste Afhandlinger for mig om de forskjellige Sorter Vine, som fabriqueres i mine Stater; saasnart han faaer den mindste Draabe paa Tungen, kan han paa Timen liende Mustatet fra Lacrymæ: Christi; men, for ogsaa at belønne ham paa en Maade, der svarer til hans Kundskaber: saa udnævner jeg ham fra i Dag af til min Over-Hof-Mundstient!

Baronen. Allernaadigste Herre! vær overtydet om, at jeg vist skal opfylde denne høie Charges Pligter og Functioner med al den Iver — alt det Studium — al den Rebelighed —!

Dandini. Godt, min Ven, godt! Gaae nu ned i Biinkielderen, og lad sig installere.

Baronen. Jeg skal ufortøvet have den Ære! og, saasnart muligt, stræbe at qualificere mig til mit Embede; og for at være vis paa, ikke at skienke andet end gode Ting for Hans Majestæt, lover jeg at smage hver en Draabe i Forveien. (Han bukker og gaaer ud med to Vaabendragere).

Dandini. Jeg beder tusinde Gange om Forladelse, mine smukke Damer, at jeg saaledes har ladet Dem staae og skiotte sig selv! men det angik, som De hørde, mit Riges Bedste; det ene skal gøres og det andet ikke forsømmes. See, nu er jeg ganske til Deres Tjeneste, fix og parat! (I en bydende Tone til Følget): Lad os være allene! (Følget gaaer ud).

Ramire (sagte til Alidor): Han røber sig!

Alidor (sagte til Ramire): Lad ham kun blive ved.

Dandini (til Ramire og Alidor): Naa! gaaer I ikke snart? Hvor tit skal jeg sige Jer det?

Ramire og Alidor (gaar ud).

Femte Scene.

Florinde. Dandini. Rosalia.

Florinde.

Hvor Deres Majestæt er lykkelig! at see Dem omringet af et Folk, der elsker Dem saa høit! —

Dandini (affecteret bejleden): Dh, min Deilige! De er altfor god! —

Rosalia. Af et Hof, som tilbeder Dem —

Dandini. Dh, jeg beder Dem mangfoldig! —

Florinde. Men der findes vist heller ikke nogen Monark paa Jorden, der fuldkomnere fortjener saamegen Hyldest! —

Dandini. Dh, jeg beder mangfoldig! —

Rosalia. Saamegen Kierlighed! —

Dandini (bestandig bukkende): Dh, jeg beder mangfoldig! —

Clorinde. Saa ubegrænset en Forgubelse! —

Dandini. Forgubelse? nei, stop! der er jo dog Maade med alting. Spar min Modestie og Beskedenhed! den faaer reent Bugt med mig Stakkel!

Clorinde. Ved at istemme de varmeste og oprigtigste Lovtaler over Deres Majestæt, er jeg kun et svagt og underdanigt Ekko af Deres Majestæts troe Undersaatter.

Dandini. Oh, lad min Majestæt kun fløtte sig selv! Ingen Complimenter og Baslemaner imellem os.

Rosalia. Hvilken rørende Mildhed og Vennesalighed!

Clorinde. Hvilken indtagende Simpelhed!

Dandini. Ja, hvad det angaaer: simpel nok er jeg. — derfor er jeg ogsaa ret skabt til Egtemand — men apropos! siden vi taler om Egt mænd, nu husker jeg først, at jeg skal have mig en Kone i Aften, og sandt at sige, saa gjør den Omstændighed mig ganske confus og perpler i min Hiernekiste.

Clorinde. Der ere vist Damer nok, som vilde prise sig lykkelige, dersom —

Dandini (med et meget dybt Suf):
Ak!!!

Rosalia. Deres Majestæt sukker? —

Dandini. Ja, jeg maa vel det! Jeg seer paa Dem begge to, og tør ikke vælge. Naar jeg betragter alle Deres mange Gudigheder, saa er jeg endnu værre i Knibe end salig Prinds Paris, som skulde fælde Dom imellem de to Gratier, og videsse ikke selv, hvem han skulde give Ublet.

Elorinde. O! han er allerkiæreste!

Dandini (sukker atter): Ha, Herre Gud! hvorfor har Vor Herre dog ikke givet mig to Hjærter!?

Rosalia (sagte): Han maa dog vel snart erklære sig!

Dandini (vendende sig snart til den ene og snart til den anden; til Elorinde): Hvor jeg er indtaget af denne bestedne Mine! — (til Rosalia): Hvor jeg holder af dette lille skielmske Fiæs! — (til Elorinde): Jeg kan ikke see mig mæt paa Deres Deilighed! — (til Rosalia): Jeg kunde spise denne lille Næse reent op! — (til Elorinde): Disse store smægtende Mine — (til Rosalia): denne lilliehvide Evanehals — o! det stikker Ild paa mit Hjerte —!

Elorinde (sagte): Det er mig, han elsker!

Dandini (bliver ved): — vender op og ned paa min Forstand —!

Rosalia (sagte): Det er mig, han tager til Gemalinde!

Dandini (som før): — Og, fort at fortælle, i denne mine Tankers Hurlumhei — Nok sagt, mine deilige Damer: De forstaaer mig vel?

A r i a.

Elfskovs Gud løber Storm til mit Hierte!
men jeg finder Plaseer i min Smerte;
thi den Glut, jeg til Dronning begiærte,
smiler til mig og rækker mig Haand!

(De række ham begge Haanden, som han kysser med mislykket Galanterie, og bliver derpaa ved, snart henvendende sig til Florinde og snart til Rosalia, som begge kappes om at tildrage sig hans Opmærksomhed).

Aldrig saae jeg en skønnere Pige! —
De, min Himmelske, er uden Lige! —
De er skabt til paa Thronen at stige,
født omslynget af Kierligheds Baand!
Denne Mund! og denne Hage!
Hals og Barm foruden Mage:
Eet og Alt maa Hver behage!
selv en Blind det maa indtage!

Elfskovs Gud løber Storm til mit Hierte! o. s. v.

Men hvis en Rival sig drifter
 Dem at elske, bliver jeg bister!
 for min Kaarde den Philister
 strax paa Timen Livet mister!! —
 Men for Resten skal vi danske!
 og med Glædens Seierskrandse,
 med Trompetter,
 Clarinetter,

Piber, Trommer og Musquetter,
 ja, med Bomber og Kanoner,
 klingende i alle Toner,
 man min Brud modtage skal!
 Denne Mund og denne Hage! o. s. v.
 Naar jeg sidder paa min Trone
 med saa deilig en Gemal,
 som jeg kalde tør min Kone,
 bliver jeg af Glæde gal!

(Han kysser dem begge paa Haanden med et dybt
 Bukt). Jeg siger ikke mere. Tand for Tunge! men
 — ha! ha! ha! De forstaaer vel en halvgvædet
 Bise!

Elorinde (sagte): Han trykkede mig saa kje-
 lent i Haanden: det er mig!

Rosalia (sagte): Han saae saa venligt paa
 mig: det er mig!

Dandini. For Resten, den, der ikke faaer mig til Mand, bliver derfor ikke den Ulykkeligste; thi hende formæler jeg med min Daabendrager, en Karl, som er i alle Maader ligesaa god som jeg, og vel det — og jeg har megen Erbødighed — det er at sige, — forstaae mig vel — jeg har megen Hoiagtelse — megen Bevaagenhed for ham. Men jeg vied ikke, hvordan det er: naar jeg er hos Dem, glemmer jeg de aller alvorligste Forretninger; man venter mig ved Taffel-Arrangementet; naar det er i Orden, skal jeg hen ved Turneringen, hvor jeg agter at lade bekendtgjøre, at De ere de deiligste og dyderigeste Damer i det ganske Italien, og Gud naade den dumdriftige Ridder, som understaaer sig at sige, at jeg farer med Løgn! han skal faae med mig at bestille! ja, jeg giver paa Timen en Anden Fuldmagt, at massacrere ham paa mine Vegne. Farvel saalænge! jeg gaaer nu hen ved Tasselet, hvor jeg selv vil figurere, derfra til Turneringen, hvor jeg lader de Andre figurere for mig, og saa paa Ballet, hvor vi Alle tre skal figurere! Farvel endnu engang, I to søde Putter! farvel! (han kysser paa Fingeren; sagte): Na! det er rare Løier! de ere saa forlibte i mig som to sultne Røtter i en suur Ost! (Han gaaer).

S i e t t e S c e n e.

Clorinde. Rosalia.

Rosalia. Det kan man kalde en fuldkommen ung Cavalier!

Clorinde. Kiere Søster, jeg vil ærligt tilstaa: Du fortjende rigtig at vinde Fortrinnet.

Rosalia. O, kiere Søster! —

Clorinde. Du er baade smukkere og elskværdigere end jeg.

Rosalia. Du smigrer, Søster! —

Clorinde. Men hvad skal man sige til det? man maa finde sig i sin Eliebne.

Rosalia. Det er vist nok det Kløgeste her i Verden.

Clorinde. Desuden er denne Vaabenbrager da heller ikke saa hæslig.

Rosalia. Det var juist det jeg vilde sige, Søster; jeg fandt ham ganske taalelig.

Clorinde. Det glæder mig ret inderligt, at Du har saadanne gode Tanker om ham.

Rosalia. Det fornøier mig ubeskriveligt, at han staar Dig an.

Clorinde. Hvor stor den Graastand endogsaa bliver, som herefter skiller os ad, saa: aldrig Stoltthed eller sligt imellem os!

Rosalia. Nei, fy! aldrig! aldrig!

Elorinde. Vi vil altid blive ved at elske hinanden som Søstre; ikke sandt, min gode Rosalia?

Rosalia. Det forstaaer sig, min gode Elorinde; Du skal altid være mig ret hiertelig kjer. I Grunden er det ogsaa kun de smaa lave Sieler, som ikke vil kiendes ved deres forrige Benner, naar de selv kommer til Hojhed og Ære.

Elorinde (vaersom): Imidlertid — for den store Verdens Dine — saa — saa skylder man dog altid sin regierende Dronning en vis — Etiquette — en vis Verbodighed og Gresfugt. —

Rosalia (fortrolig): For den store Verdens Dine — ja, det lader jeg passere; men, min kiere Søster, derimod fastsætter jeg en Betingelse, og den er: at saasnart vi ere imellem os — under fire Væne, saa skal Du tale til mig, omgaaes mig, som om jeg slet ikke var Din Dronning og Fyrstinde.

Elorinde (forundret): Hvad!? Du min Dronning og Fyrstinde!?

Rosalia. Ja, ret jeg! siden det er mig Kongen vælger.

Elorinde. Nei, nu spøger Du nok, min hierte Søster, for det er mig.

Rosalia. Dig!? —

D u e t.

Clorinde (spodst):

Hvem? Du? Du min Fyrstinde?!

Rosalia.

Ja, jeg!

Clorinde (leende):

Du?!

Rosalia (heftig);

Seg!!

Clorinde

(ryster paa Hovedet):

Nei, nei!

Rosalia (stolt):

Blid: Kongens Valg, det gielder mig!

Clorinde.

Min Søster, Du bedrager Dig;

(stolt):

her seer Du Din Beherskerinde!

Rosalia (spodst):

Hvem? Du Beherskerinde?

Clorinde (som før):

Ja, jeg!

Rosalia (leende):

Du?!

Clorinde (fast):

Seg!!

Begge (med Epodstheb):

Nei, nei!

Dig ægter Kongen ei!

(Affides, hver paa sin Side):

Hvor hun forbittres! jeg seer hendes Harm!
Hævnens Gælde fylder nu, Stolte, Din Barm!

Clorinde

(med en dyb Compliment):

Seg hylde min Beherskerinde!

Rosalia (ligeledes):

Hvad gier De, naadigste Fyrstinde?!

Clorinde (ironisk):

Paa Deres Naade stoler jeg!

Rosalia (ligeledes):

Med mig serandres De dog ei?

Clorinde (stelt):

Men trods dog ikke just min Magt!

(tag Dig for Følgerne i Agt!

(Rosalia (spodst):

(Jeg frygte maa Fyrstindens Magt!

Begge (med Heflighed):

Det er en Pine,

det er en Plage,

at see den Mine

hun kan paatage!

Ei saae jeg Mage!

Clorinde (spodst):

Ha! ha! en smuk Fyrstinde!

en rar Behersterinde!

I alleting

hun har et Sving,

som vidner ret

om Majestæt!

Rosalia (paa samme Tid):

Trods ei den nye Dronnings Magt!

tag Dig for hende vel i Agt!

(affides):

O, hvor hun harmes og er opbragt!

Begge (affides):

See, Harm hende qvæler,
og Had besfeiler
mod mig hendes Barm!
hun snyser af Harm!

Clorinde (forfift ydmyg):

Mod mig forandres De dog ei?

Rosalia (ligeledes):

Paa Deres Naade stoler jeg!

Begge

(paa eengang heftige):

Men trods dog ikke just min Magt!

(Affides):

Det er en Pine,
det er en Plage,
at see den Mine
hun kan paatage!
Ei saae jeg Mage!

Clorinde (bydende):

Trods ei den nye Dronnings Magt!
tag Dig for hende vel i Agt!

Rosalia

(paa samme Tid, spodsk):

Ha! ha! en smuk Fyrstinde!

en rar Beherskerinde!

I alleting

hun har et Sving,

som vidner ret

om Majestæt!

Clorinde (affides):

O, hvor hun harmes og er opbragt!

Begge (affides):

See, Harm hende qvæler!

og Had besfieler

mod mig hendes Barm!

hun snyser af Harm!

Syvende Scene.

Clorinde. Rosalia. Ramire.

Ramire. Mine naadige Damer, tilgiv, at jeg vover at fremstille mig for Dem; men Hans Majestæt Kongen har smigret mig med det dristige Haab, at jeg maaskee kunde vente —

Rosalia. Dristige? ja, det er det rette Ord! — (meget stolt): Det klæder Dem vel, min Hr.

Baabendrager, at torde opløste Deres Vine til mig! — Nei, henvend Dem til denne Dame, til min Søster; maaffee hun — Har man i Verden seet Mage til Dumdriftighed!? En Baabendrager formaste sig til at have Tanker til en Person som mig! Det er utroligt! det er ubegribeligt! (gaaer).

A t t e n d e S c e n e.

Ramire. Elorinde.

Ramire. Det er da Deres Naade jeg bliver saa lykkelig, at —

Elorinde. Hvad! mig? Jeg finder Ham meget forboven! —

Ramire. Jeg beder underdanigst om Tilgivelse; men Hans Majestæt sagde mig, at en af Søstrene —

Elorinde (stedsø meget stolt): En af Søstrene? Det kan være; vi har rigtig nok een endnu; ventelig er det hende Hans Majestæt har meent, og hun — (haanlig): — ja, hun kunde maaffee være et Partie for Hr. Baabendrageren!

Ramire (med Bøgt): Maaffee!

Elorinde. Gende, tillader jeg Dem at frie til — mod det Partie skal jeg intet have at indvende

— det er jo meget passende at Lige søger Lige! — Men at gjøre sig Haab om min Haand — ganske at glemme den Afstand, der er imellem mig og — Farvel, Hr. Waabendrager! (Hun gaaer ud med et haanligt Dietkast til Ramire).

N i e n d e S c e n e.

Ramire (alene).

Haanligere er en Konge da nok aldrig bleven behandlet; men hvad siger jeg? — det er ikke Kongen — det er kun Waabendrageren, man giver Kurven. — Hvor disse to Piger ere forsængelige! Stoltshed og Vergierrighed, det er Drivesiedrene til alle deres Handlinger. — Imidlertid erkendes de eenstemmig for, i Skionhed og Fuldkommenheder, at være Tronen værdigst — og det skulde jeg taale! nei, aldrig! — Men ak! blandt hele den Sværm af Fruentimmer, som denne Fest lokker til Hoffet, har jeg ikke fundet et Eneste, som lagde Mærke til mig; de tragter Alle efter en Konges Krone — ingen af dem Piøtter om at fortjene en om Egtemand's Hjerte!

R o m a n c e.

I.

Skion, ak! men falsk er Qvinden skabt:
 det føler jeg med bitter Smerte!
 Det Haab, som mig trylled, er tabt:
 at fylde Kierlighed et Hierte!
 O, hvis vor Jord er smykket med
 en trofast Mø i Ustylds Alder,
 kom da! og forskion dette Sted!
 Jeg venter Dig! jeg paa Dig kalder!

T i e n d e S c e n e.

Anine. Ramire.

Anine (uden at bemærkes af Ramire): Ah,
 der er den unge Vaabendrager!

Ramire.

2.

Hver af dem skion og yndig var,
 og dog de Stoltheds Bud kun lyder;
 det Skionneste Qvinderne har
 er Ynde, Bliidhed, stille Dyder.

D, hvis vor Jord er smykket med
 en trofast Mø i Ulykks Alder,
 kom da! og forskion dette Sted!
 Jeg venter Dig! jeg paa Dig kalder!

Anine, (som har lyttet efter med levende Deeltagelse): D, hvor hans Stemme klinger sødt! den rører mig til mit Hjertes Inderside! — Han lader til at være lykkelig, Jeg vil nærme mig. — (høit): Ridder! —

Ramire. Hvem kalder? — (han vender sig om): O Himmel! hvilken indtagende Pige!

Anine. De synes bedrøvet?

Ramire. Af ja! og er det!

Anine. Jeg afbrød Deres Klager. —

Ramire. Nei, jeg klagede ikke; jeg opsendte kun Bønner til Himlen! — Skulde den have hørt dem?!

Anine. Hvem kan have voldt Dem Betsymring? De seer saa ædel og god ud! Jeg er vis paa, at De aldrig har krænkert nogen.

Ramire. Jeg har stedse søgt at gjøre alt det Gode, der staaer i min Magt; er det en Grund til at være lykkelig?

Anine. Desværre nei! — det veed jeg af min egen Erfaring; men trøst Dem, og hør disse Ord,

som jeg aldrig skal glemme: „Du er from, Du er god; Du bliver lykkelig; Alfader vil belønne Dig!”

Ramire (sagte): D, hvilke livsalige Toner! De trænger lige ind til mit Hjerte.

Anine. Hvad er Aarsagen til Deres Rummer? Er De maaskee forladt og forskudt af dem De elsker?

Ramire. Jeg har endnu ingen elsket.

Anine (sagte, med let Aandedrag): D, hvor han fryder mig ind til Sielen!

Ramire (sagte): Hvad er det for en ukendt fød Følelse, der paa eensgang giennemstrømmer mit hele Væsen!?

Anine. De har aldrig elsket?

Ramire. Hvem vilde vel skienke mig sin Kierlighed? Jeg er hverken rig eller mægtig. Jeg er en simpel Aabendrager, og har ikke andet at tilbyde end Hjertet.

Anine (med Inderlighed): Hvad større Gode ønsker man da, naar man elsker?

Ramire (sagte): Gud! (høit): Tillad mig nu, at spørge, hvem De er, Kionne Hørskinde? hvilket Folk er saa lykkeligt at staae under Deres Herredomme? —

Anine. Mit Herredømme? O, dersom De kiendte det —!

Ramire. De fortjende at sidde paa den største Trone i Verden!

Anine. Det er næsten umuligt at have en lavere, end den jeg hidtil har beklædt — (sagte): min fattige lille Skammel!

Ramire. Jeg beder Dem ved alt hvad helligt er: værdiges at give Dem tilkiende!

Anine. Jeg ønsker helst at blive ubekiendt.

Ramire. Men det kan De ikke ved et Hof, hvor Deres Skionhed vil tilbringe Dem Alles Opmærksomhed.

Anine. Jeg tilbringe mig Alles Opmærksomhed!? — Jeg søger heller at undgaae den.

Ramire. Hvorledes? Er De da ikke kommen her, for at vinde den unge Konges Hierte?

Anine. Nei, det kan jeg forsikre Dem, er noget jeg aldrig har tænkt paa, og som jeg ikke engang ønsker.

Ramire. Skal jeg troe mit Hierte, saa maa De vinde Seier over alle Deres Medbeiderinder.

Anine. Jeg vil kun være tilstede ved deres

Triumph. (Man hører Signalet til Turneringens Begyndelse: det gives i Coulisserne).

Ramire. Her hisset det første Signal til Turneringen, hvor der skal kæmpes for Vre og Ælshed. Har De nogen Ridder, huldreste Kyrstinde?

Anine. Jeg en Ridder? nei, det har jeg aldrig havt, aldrig.

Ramire. Nu vel, saa værdiges at antage mig til Deres Ridder, og paa Kamppladsen skal jeg da vedstaae og forsvare, at ikke den ganske Jord har en Ælshed i Sie, der kan sammenlignes med Dem!

Anine. Med mig, Herre? betænk hvad De siger!

Ramire. Denne Bessedenhed foier ny Glæde til Deres Undigheder. Intet kan holde mig tilbage. Jeg besværges Dem: tilstaae mig den Gunst, hvorefter jeg beder Dem! Jeg kaster mig for Deres Fødder, for at erholde den. (han knæler).

Anine (løfter ham op med Unde): Velan da! vær min Ridder.

D u e t.

Ramire

(med Høihed og Lidenstak):

Sikker mig Seieren skal blive!

Nu Deres Balgsprog De mig give!
i Kamp skal det styrke min Arm.

Anine.

„Uffylb og rene Sæder“
fæstet Mod i min Barm.

Namire.

For Uffylbigheds Hæder
jeg freidig løfter Arm.

Anine.

Namire.

Uffylb og rene Sæder (Uffylb og rene Sæder
fæstet Mod i min Barm. (vække Mod i min Barm!

Begge

(snart sammen og snart afværlende):

Tusind frydfulde Tanker
tænde mit unge Bryst!
det sig hæver — det banker
af Fryd og salig Lyst!
Uffylb og rene Sæder
fæstet Mod) i mit Bryst!
vække Mod)

(Man hører det andet Turnerings-Signal, li-
geledes oppe paa Skuepladsen).

R a m i r e (syrig):

Hør! atter Hornet gælder!
det til Kampen mig kalder;

(jeg haster afsted!

(A n i n e (affides):

(Al gode Gud! led Du hans Fied!

B e g g e (som før):

Tusind frydsfulde Tanker
tænde mit unge Bryst!
det sig hæver — det banker
af Fryd og salig Lyst!

R a m i r e.

Wrens Stemme mig kalder;
jeg haster afsted!

A n i n e.

Al gode! led Du selv hans Fied!

Jeg en Frygt i Hjertet fornemmer;
ei jeg kan forklare dens Grund.

R a m i r e.

Jeg midt i Kampen ikke glemmer
disse Ynder og denne Stund!

A n i n e.

Gud! ham i Baretøgt Du tage!

Ramire.

O! Haabet styrke skal min Arm!

Dit Billede mig skal ledsage.

Anine.

Ramire.

Ufhyld og rene Sæder (Ufhyld og rene Sæder
fæstet Mod i min Barm! (vække Mod i min Barm!
(Ramire gaaer).

Ellevte Scene.

Alidor. Anine.

Anine. Hvilken Urolighed han har vaakt i mit
Hierte! Jeg kan ikke gjøre mig selv Rede for mine
Følelser. — (Hun seer Alidor). O, Herre! kom mig
til Hielp!

Alidor. Hvad er det, mit Barn?

Anine. Jeg beder Dem: siig mig hvad det er
jeg føler? Det er en Sindsbevægelse, en Urolighed,
en Fryd, en sød Beemod — nei, nei! jeg kan ikke fore-
klare Dem det! —

Alidor. Du var nok ikke alene? —

Anine. Nei, den unge Baabendrager, De
havde med Dem i Morges, var her hos mig.

Alidor. Ah, han? — Hvorledes synes Du
om ham?

Anine. Ah! — Det tør jeg ikke sige Dem.

Alidor. Jeg forstaaer Dig.

Anine. O, ædle Herre, De sagde, at saa længe jeg bar denne Rose, havde jeg intet at frygte, og den har jo dog ikke bevaret mig mod den Dval jeg føler.

Alidor (smilende): Ja, hvad skal man gjøre, mit Barn? —: mod Kierlighed formaaer den intet.

Anine. Mod Kierlighed? — ah! saa det er da Kierlighed? —

Alidor (løfter hendes Hoved i Veiret). Ja, indtagende Pige! det er Kierlighed, den rene, uskyldige Kierlighed.

Anine. Oprigtigt talt: jeg sluttede mig nok til det.

Alidor. Du kaldte det ellers en Dval: finder Du denne Dval meget smertelig?

Anine (med Inderlighed): O nei! — tvertimod, inderlig sød!

Alidor. Uskyldige Engel! — Vær stedse from, stedse beskeden, saa maaskee — Men jeg seer Din Fader og Dine Søstre nærme sig —

Anine. De siger jo, at de ikke kan kiende mig? —

Alidor. Det er langt fra deres Tanker, at

Du er her. Desuden, for deres Dine forandrer denne
Talisman Dig aldeles.

T o l v t e S c e n e.

Ulibor. Anine. Baronen af Montefiascone. Florinde. Rosalia.

Baronen (i det han kommer ind): Fanden have den Mundstienks-Bestilling! Jeg tænkte jeg fik ingenting at gøre; men skal det vare ved, saa bliver ingen Embedsmand i hele Landet saa overlæstet med Forretninger som jeg! Skienke og Kienke! det gaaer i eet væk, for det er en Majestæt, som aldrig har Glas-set fra Munden!

Florinde (seer Anine): Ah, det er ventelig den Dame, som kom hertil med det prægtige Følge.

Rosalia. Vas paa! hun kommer vist, for at gøre os Kronen stribig.

Florinde. Jeg kan ikke taale at see hende for mine Dine!

Rosalia. Jeg føler allerede, at jeg hader hende.

Baronen. Ha Enak! I ere jo fikkre nok paa at triumphere, haade over hende og alle andre.

Anine. Hvem ere disse to elskværdige Damer?

Baronen. Det er, reverenter talt, mine Døttre, høistærede Dame!

Anine. I Sandhed, de ere meget indtagende!

Elorinde (sagte): Indtagende! mindre kunde det da heller ikke være!

Anine. Hvilken Ynde i alle deres Træk! hvilket tæffeligt Bæsen! — Vil De vel tillade mig at omfavne Dem? (Hun stiller sig imellem Elorinde og Rosalia).

Baronen. Allerhøistærede Dame er altfor naadig!

Anine (affides, omfavnenbe dem begge): O! det er første Gang jeg har havt Lov at favne mine Søstre! — det er dog sørgeligt!

Alidor (sagte): Hendes gode Hierte fornægter sig ikke!

Anine (heit, og med Sindsbevægelse): Der som De vidsbe, hvor det glæder mig at see Dem! — hvilken inderlig Drivt jeg føler til at elske Dem, o, De vilde vist giengielde —!

Baronen. Som sagt, allerhøistærede Dame beviser mine Døttre for stor Ære.

Elorinde (til Anine): Er det virkelig muligt, at vi ved første Diefast ere saa lykkelige —?

Anine. O, jeg har kendt Dem længe — man har fortalt mig meget om Dem. Vil De tage imod mit Bønskab? vil De?

Florinde. Vi vilde ansee det for en sand Hæder —

Rosalia. — Og finde os ubeskrivelig smigrede —!

Anine. Tillad mig, at bede Dem tage imod disse svage Kendetegn paa en Hengivenhed — (rørt og med Udtryk): som jeg inderlig ønsker og haaber aldrig skal høre op! (Hun tager et Neeg af Diamanter af sit Hoved og en Råd ægte Perler af sin Hals, og giver begge Dele til Florinde og Rosalia).

Florinde. Diamanter!

Rosalia. De skønneste Perler!

Florinde. Hvorledes! De berøver Dem selv disse Kostbarheder for vor Skyld? —

Anine. Jeg giver dem af et godt Hierte: tag derimod med samme Følelse! (sagte og glad): Nu troer jeg dog, at jeg een Gang har fornøiet dem!

Baronen (bukkende): Durchlaughtigste Dame! de ere det, saa Skam, ikke værð.

Alidor (sagte): Det er sandt.

Florinde (sagte til Baronen): Saa tie dog stille, Papa!

Anine. Har Hr. Baronen flere Børn?

Baronen. Nei, allerhøifstærede Dame! Vor Herre har kun givet mig disse to.

Alidor. Hr. Baronen glemmer sin Stedbatter.

Baronen. Hvem? den smaa Anine mener De? den lille Afskot, som vi kalder hende? hm, hun hører ikke til min Familie.

Anine (sukkende): Ikke? — Dog, hun er jo Deres Stedbatter, og det er nok til at give mig Interesse for hende. Vil De flye hende denne Ring fra mig? (Hun leverer Baronen en kostbar Ring med Diamanter).

Clorinde. De er virkelig altfor god! Anine gaar med Diamanter! ha! ha! ha!

Rosalia. Hun rager i Afsken med Ringe paa Fingrene! ha! ha! ha!

Clorinde. Nei, flige Kostbarheder passer sig rigtig nok bedre for visse Andre!

Baronen (sagte): Tys! tys! (høit, pegende paa Anine): Det kan man kalde en Dame med det nobleste Gemyt! med de allerrareste Qualiteter! Lyksalig er den, som kan gjøre sig til af, at være hendes Fader og Papa!

Alidor (med Bægt): Hendes Fader? — han misliender hende!

Baronen. Er det muligt? misliende saadan en Datter! — Ja, men saa maa De ogsaa til-

staae mig, at den durchlaughtige Dames allerhøistære-
de Hr. Fader — jeg har ikke den Gæde at kende ham
— maa, med Tugt at sige, være et dumt og ensfoldigt
Menneske!

(Man hører en Marsch).

Anine. Hvad er det jeg hører?

Alidor. Ridderne komme tilbage fra Turne-
ringen; Festen begynder.

Anine (sagte til Alidor): O, min Fader!
jeg skielver!

Alidor (sagte til Anine): Vær rolig, mit
Barn! Du har intet at frygte.

Trettende Scene.

De Forrige. Dandini (i kongelig Dragt).
Hoffolk af begge Rion. (Siden) Kamire
(med) to overvundne Ridder.

(Dandini sætter sig paa Tronen. Daa-
merne stille sig paa høire Side, ligeoverfor Tro-
nen, Hofmændene paa venstre Side).

S i n a l.

G h o r

(med tilhørende Dands).

Bring til den Skionnesten en Krands!

Hil den Mø, som kan Rosen vinde!
 Med Jubelsang bland Glædens Dands!
 Priis Skønheds Seirvinderinde!
 Skønhedens Smil er Tapperhedens Løn;
 dette Maal straalte høit for Heltens Minde,
 Kom! hylder da med Elfskovs Bøn,
 med Laurbærkrandsen eviggren
 den skionne Vvinde!

(Stor Gruppe af de Dandsende).

(R a m i r e kommer ind med to overvundne
 R i d d e r e, som knælende nedlægge deres Vaaben for
 Unines Fødder).

R a m i r e.

(med Kraft og Eidskab):

Du ene hævet har mit Mod;
 Du gav Sielen Hæderens Binger;
 den til mandig Daad sig opsvinger.
 Til Siengjæld, Skionne! for Din Fod
 her Seirens Priis jeg bringer.

C h o r a f M æ n d.

Dit Ansyn hævet har hans Mod;
 Du gav Sielen Hæderens Binger.

A n n e

(gaaer nogle Skridt frem; med tænkkelig Værdighed,
i det hun leverer de overvundne Ridderesmænd deres
Vaaben tilbage):

Om Modgangens Stund
I Mindet forjage!
det var et Uheld kun.
Edle Helte! I her modtage
Ederes Væрге tilbage!

C h o r af begge Køn.

O! hvor hun er yndesfuld!
hvor hun er ventlig og hulb!

K a m i r e.

Bind til den Edelste en Krands!
Hil den Mø, som kan Rosen vinde!
Med Jubelsang bland Glædens Dands!
Hil Skionheds Seiervinderinde!

C h o r.

Bind til den Edelste en Krands!
Hil den Mø, som kan Rosen vinde!
Med Jubelsang bland Glædens Dands!
Hil Skionheds Seiervinderinde!

(Dandini vinker ad en Officier, som nærmer sig

ærbødig til ham, og bringer derpaa Baronen hans Befaling, at lade Elorinde synge).

Choret (bliver ved):

Skionhedens Smil er Tapperhedens Løn;
dette Maal straal'er høit i Kamp for Heltens
Minde!

Rom, hyl'der da med Elfføvs Bøn,
med Laurbærkrandsen eviggrøn
den skønne Kvinde!

(Stor Gruppe af de Dandsende omkring Anine).

(NB. Under Elorindes følgende Aria, staaer hun midt paa Skuepladsen. Alidor sidder paa en Tabouret ved den ene Side af Tronen; Anine ligeledes paa den anden. Kamire staaer hos Anine).

Elorinde.

Bolero.

Enoe om Din Tinding Glædens Krands!
den favre Rose snart, desværre, visner hen!
benyt Din Ungdomsbaar! snart vil Din Glæde
standse!

o! Amor bød at nyde den!

Med unge Løv sig Skoven klæder,

og efter strenge Frost blomstrer Vaaren paa ny;
 alt Solens Straaleglands har fremkaldt Somrens
 Glæder;

for dens Flamme maa Mørket flye.

Snoe om Din Tinding o. s. v.

De Hiorde, som lege og spøge,
 lader Hyrden nu græsse paa blomsterklædt Bang,
 medens tredobbelt Ekko fra Skovenes Bøge
 sødt gientager hans Floites Klang.

Snoe om Din Tinding o. s. v.

Her sig Venus med Dands forlyster
 blandt sine Nymfers Chor i det festlige Lag,
 imedens hist Vulcan de høie Fjælde ryster
 med Ræmpekraft ved Hamrens Slag!

Ramire (til Anine):

Recitativ.

Velan! nu De! kom, opfyld nu vor Bøn!

Anine.

Ei jeg attraaer nogen slig Løn;

(pegende paa Storinde og Rosalia):

disse tilkommer Kronens Hæder.

Ramire.

Dands, jeg berom Dem beder;

(pegende paa Dandini, som nikker med
en fornem Mine):
og det er Kongens Willje.

Atidor

(i en heroligende Tone til Anine):
Dands kun, mit Barn!

(En Page bringer Ramire en ziirtlig Tam-
bourin, som han overleverer Anine, der prøver
den under Ritornellen til følgende)

B i s e.

Anine.

Hvad vil Riigdom vel sige?
Hvad er Glands og Herlighed?
naar man ei har tillige
den hulde Hiertesfred?
Nei, elste smt og ærligt,
og dele Alt saa kierligt:
har Hoffet nogen Fryd, som kan ligned dermed?
(med Varme):
nei, den har aldrig kiendt Lykken, som savner
Kierlighed!

Chor.

Den har aldrig kiendt Lykken, som savner Kierlighed!

(Under Mellemspillet af hvert Vers danser Anine, accompagnerende sig med Tambourinen. Glorinde og Rosalia yttre Harme og Misundelse).

Anine.

2.

Til et Hof blev Dorinde
bragt fra sit Fødested;
hun ei kunde sig finde
i al den Herlighed:
hun sig maatte forstille,
og stolt og fornem spille;

ved Hoffet, siger man, ei yndes Ærlighed.

(som før):

nei! den har aldrig kiendt Lykken, som savner
Kierlighed!

Chor.

Den har aldrig kiendt Lykken, som savner Kierlighed!

Anine.

3.

Til sin Hiemstand tilbage
saa glad Dorinde gaaer;

3

Lykken kan hun blot smage
 i fordums ringe Kaar!
 af reen og skyldfri Glæde
 er hendes Liv en Kiæde:
 thi hvor Dorinde var, hendes Elsker var med.

(med det varmeste Udtryk):

O! den har aldrig kiendt Lykken, som savner
 Kierlighed!

E h o r.

Den har aldrig kiendt Lykken, som savner Kierlighed!

Anine (flyr Tambourinen tilbage til Namire,
 som giver den til en Page).

Namire (med Lidenſkab):

O Hulde! det er nok; ene Din Kronen bliver!
 det er Din Konge selv, som i Dag Dig den
 giver!

Anine (beſtyrtſet):

Hvad, Kongen!?

Dandini

(reiſende fig, med dumt Hovmod):

Jaa! jeg Dig den giver!

Anine

(betragtende ham med Afsky og Forfærbelse):

Aldrig! nei! —

(Hun iler ængstelig ud, og kaster Rosen fra sig, som Alidor har givet hende).

Dandini.

Hvilken Frækhed!

Choret.

Gud!

Hun trodser Kongens Bud!

(Alidor tager Rosen op, og gaaer med Rasmire. Baronnen, Florinde og Rosalia følge efter, Alle i den største Bestyrtelse. Dandini bliver tilbage).

Choret.

Hvilken Frækhed! O Himmel!

Hun iler flug afsted!

Waner Wei i den Stimmel!

Vi Alle følge med!

(Alle ile ud).

T r e d i e A c t.

Samme Decoration.

F ø r s t e S c e n e.

Rosalia (allene).

R e c i t a t i v.

Gud! det oplever jeg! Raseri, Hævn og Harm
fortære nu min Barm!

Midt i min Lykkes Drøm, Gud! falsk han mig
forlader!

Jeg mig forhaanet seer! Jeg alting affhyer,
hader!

A r i a.

Jeg alt i Tanker Dronning var!
jeg paa min Pande Kronen bar!
Jeg alt ved Kongens Side sad!
lyksalig, misundt, frygtet, glad!
Blandt Folket jeg uddeelte Gaver!
jeg hersted over tusind Slaver!

Kort, ved Høihed, ved Rang, ved Glæmmer og
ved Pragt

tvang jeg hver Undersaat at hylde Skønheds Magt.
Men, o Gud! blot et Glimt — alt er min Lykke
bristet!

min Elsker mig følger! hans Hjerte har jeg mistet!
Haabet forsvandt,
da det oprandt!

Jeg alt i Tanker Dronning var!
jeg Kronen paa min Pande bar!
Jeg alt ved Kongens Side sad,
lykkelig, misundt, frygtet, glad!

Midt i min Lykkes Drøm min Elsker mig forlader! osv.
(Da Capo).

A n d e n S c e n e.

Rosalia. Elorinde.

Rosalia. Nu vel! hvad for Tidenber bringer
Du, Søster?

Elorinde. Det er en reen Umulighed, at faae
nogenting at vide. Hele Slottet er i Oprør.

Rosalia. Og den fremmede Dame — ?

Elorinde. Man har ladet sætte efter hende,
men forgieves: hun er ikke at finde, og ingen veed,
hvor hun er bleven af. Damen, hendes Pager og

hele hendes Følge, i en Haandevending er det altsammen forsvundet!

Rosalia. Saameget bedre! — Det er dog nogen Straf for Kongen.

Clorinde. Det Eneste man har fundet efter hende, er en grøn Sko, som hun tabte, i det hun tog Flugten; men den Sko er saa lille! saa nydelig! — man skulde næsten troe, at baade Skoen og den Fod, der kunde passe den, maatte være blevne til ved Kogleri.

Rosalia. Nu, og denne Sko?

Clorinde. Som jeg hører har Kongen bemægtiget sig den med den heftigste Henrykkelse, og nu er han saa forlobt i den, at ingen er istand til at faae den fra ham.

Rosalia. Hvilken Grille!

Clorinde. Vist er det en Grille; derfor vil den ogsaa snart gaae over igien. Jeg er vis paa: Kongen kommer endnu tilbage til os!

Rosalia. Troer Du rigtig det, Søster?

Clorinde. Ganske sikkert. Han er nødt til at give sig i Dag. Efter at Rimelighed kommer den forbistrede fremmede Dame ikke mere tilbage; de Andre kan ikke komme i Betragtning; folgelig maa det jo enten blive mig eller Dig, som — —

Rosalia. O, Clorinde! hvad Du henrykker mig! jeg var halvdød! —

Clorinde. See! see! der kommer han!

Rosalia. Ja, ja! det er ham! det er ham!

O! hvor mit Hjerte banker!

Clorinde. Sagde jeg ikke nok, at tidlig eller seent krob han dog igien til Korset? — Imidlertid maae vi dog i Forstningen lade en Smule stode.

T r e d i e S c e n e.

De Forrige. Dandini.

Dandini (sagte): Aha! der ere jo mine to Duscineer. Det er en ynkkelig Bekjendelse jeg har at giøre dem! — Hille den Ulykke! de gider ikke engang see paa mig. Mon de allerede skulde have faaet Nys om, at jeg ikke mere er Konge. — (høit): Mine naas digste Frokener —!

Clorinde. Ah, Deres Majestæt! er det Dem? —

Rosalia. Hvorledes? Deres Majestæt har betænkt sig og har den Naade —?

Dandini. Ja, ja, jeg har den Naade. — De seer mig ellers ganske perplex, ganske — ganske besippet —

Clorinde. Lad os ikke tænke mere paa hvad der er skeet.

Dandini (sagte): De veed ingenting!

Rosalia. Jeg for min Deel, jeg haabe glemmer og tilgiver alting.

Dandini. Gud velsigne Dem for det! De har ret et iegodt Gemyt! Men jo længer jeg taler med Dem, jo mere voxer min Betuttelse.

Rosalia. Hvorfor det, Deres Majestæt?

Dandini. Det skal jeg nu ret strax sige Dem uden Falbelader. Seer De — De kender mig ikke ret. Man skal ikke flue Hunden paa Haarene, og skøndt De just ikke skulde see det paa mig, saa er jeg i Grunden en forbandet snurrig Griis, der har hele Hovedet fuldt af Roman-Ideer og saadant andet sølsomt Galleskab. Iblandt andre Dumheder har jeg ogsaa den, at jeg partu vil være elsket ene og allene for min egen Skyld. Siig mig derfor reent ud af Posen: er det ikke min Trone, min Krone, min Kongemagt, der stikker Dem mere i Dinene end mine personlige Dyder og Meriter? hvad?

Clorinde. Hvorledes, Deres Majestæt! kunde De virkelig troe. — ?

Rosalia. Er det muligt, allernaadigste Konge, at De kan have os mistænkte for saa skammelig en Egennytte?

Dandini. Ja, her nu: der er ingenting at forsværge, og dersom jeg nu var —

Clorinde. Tael dog aldrig berom, Deres Majestæt! Om De endogsaa var den ringeste af Deres Undersaatter, saa vilde jeg dog foretrække Dem for Alverdens Konger og Keisere!

Dandini. Ja, saa er jeg ovenpaa! De gjør mig ganske henrykt!

Rosalia. En straatagt Hytte og Deres Hierte, det er Alt hvad jeg ønsker!

Clorinde. En Drif Kildevand, en Brods Korpe og Deres Kierlighed, o! det er mig mere end nok!

Dandini. Er det ogsaa vist og sandt?

Clorinde og Rosalia. Det sværger vi Deres Majestæt til!

F i e r d e S c e n e.

De Forrige. Baronen af Montefiascone.

Baronen (ganske hæseblæsende): Na, mine Døttre! Na, hvilken Begivenhed! —

Rosalia. Hvad er der hændet, min Fader?

Clorinde. Hvad er det? —

Baronen. Forestil Jer engang! — betænk bare! —: Kongen —

Rosalia. Nu vel? Kongen? hvad han? —

Baronen. Kongen — var ikke Konge!

Dandini. Saa! der brattede jeg da af Tro-
nen!

Rosalia. Hvad hører jeg!?

Clorinde. Er det muligt!?

Baronen. Den, som gav sig ud for det, var
en Karl af Kongens Følge, et Menneske af gemeen,
borgerlig Extraction, som hedder —

Dandini (bukker): Polycarpus Dandini.

Rosalia. Polycarpus Dandini?

Clorinde. Det er skrækkeligt!

Baronen. Det er himmelraabende! himmel-
raabende!

Clorinde (pegende paa Dandini): Der staaer
han, den — den Synder! —

Baronen. Var det ikke af Respect for hans
Gleiels Raabe, jeg kunde —!

Dandini (sagte): Nu saaer jeg vel et Livfuldt
Hug til!

Clorinde. Men hvem er da den rigtige
Konge?

Baronen. Ja, hvem skulde nogensinde have
dromt om det? — det er den unge Raabendrager,
som i Gaar var hjemme paa mit Slot; det er ham,
den drabelige Helt, som vandt Seier over de aller-
mandhastigste Riddere, og som erholdt Turnerings-
prisen.

Rosalia og Florinde. Ham!? — Gud!
er det muligt?

Baronen. Der kommer han, den ufatteerlige
Yngling! der kommer han! — (til Dandini): Af
Veien, Du!

Dandini. Nu er jeg tilovers, kan jeg
mærke!

Femte Scene.

De Forrige. Alidor, Ramire (prægtigt
klædt), Nogle Drabanter, (som deels
gaae foran, deels bag efter ham).

Ramire. Alidor! har man fortsat Efterse-
gelserne?

Alidor. Ja; men til ingen Nytte. Hun er
ikke at finde.

Ramire. Ulyksalige Skiebne! Mine Befæ-
linger ere dog vel blevne forkyndte blandt Folket?

Alidor. Ja, Konge; og inden en Time skal
Du see alle de unge Skionheder, som ere værdige at
bese Din Krone, forsamlede her paa Slottet.

Ramire. Du veed den Betingelse min tilkom-
mende Dronning maa opfylde. Siden jeg kun har
dette eneste Minde tilbage om den skionne Ubekjendte,
o, saa vil jeg dog i det mindste —!

Baronen (bukkende): Allerformægtigste Monark! jeg og mine Døttre — — Mine Døttre og jeg —

Ramire. Deres Døttre, Baron, skal blive lykkelige. Jeg paatager mig at sørge derfor: jeg kender deres brændende Kierlighed for denne Cavalier — (pegende paa Dandini).

Dandini (bryskende sig): Det er mig, som er Cavalier!

Ramire (bliver ved): Og jeg befaler: at endnu i denne Dag skal en af dem tage ham til Mand!

Clorinde og Rosalia. O Himmel!

Dandini (sagte): Hvem af dem mon der nu tager mig?

Baronen. Men, allernaadigste Herre! —

Ramire (bydende): Det er min Villie!

Baronen (bukkende): I Guds Navn! saa er det min med!

Ramire. Nu nok derom. Jeg gaaer til Statsraadet, og meddeler det mine Beslutninger. I mine vise og erfarne Venners Barm vil jeg nedlægge alle mine Ønsker, alle mine Forhaabninger! — Kiere Alie! forlad Du mig ikke! —

Baronen. Deres Majestæt! tør jeg i dybeste Underdanighed haabe, at de Ønsker, hvori jeg har synet imod Respecten, kan blive mig tilgivende og par-

Baronen. Nei, see mig engang! I Gaar
klamredes de om, hvem der skulde have ham, og i
Dag klamres de om, hvem der ikke skal have ham!

Clorinde (stolt): Hvem er denne Person, at
han tør tragte efter en Gre — ?

Baronen (halvsagte): Hørde Du ikke, at
Hans Majestæt kaldte ham en Cavalier?

Dandini. Og sagde De ikke selv, at om jeg
endogsaa var den ringeste af mine Undersaatter, saa
vilde De dog foretrække mig baade for Konger og
Keisere?

Rosalia. Hvad har han at tilbyde os?

Dandini. En straatagt Hytte og mit Hjer-
te.

Baronen. Savist, „mit Hjerter!“ — saa var
det just.

Clorinde. Jeg skulde lade mig nøie med — ?

Dandini. — En Drik Rildevand, en Brød-
skorpe og min Kierlighed.

Baronen. Ingen Hocuspocus, mine Frokes-
ner Døttre! Ingen Raisonneren! Ingen Indven-
dinger! I maae enes som I kan bedst. For mig
maa I gierne spille Tarning om ham, trække
Straa om ham, men endnu i denne Dag skal en

af Jer have ham til Mand, det staaer fast! det er
Majestæten's Onske og Baronens af Montefiascones
Ordre og Befaling! (til Dandini): Nu vil vi lade
dem have et Dieblisk at betænke sig i; følg De imid-
lertid med mig, lille Svigersøn, og hjælp mig at be-
stride det vanskelige Mundstienke-Embedet! Kom,
Cavalier! (Han tager Dandini under Armen og
gaaer ud med ham).

S y v e n d e S c e n e.

Rosalia. Elorinde.

Rosalia. Hvilken Ydmygelse!

Elorinde. Jeg quæles af Uergrelse!

Rosalia. De kan gøre ved mig, hvad de
vil: men jeg tager aldrig den Polycarpus!

Elorinde. Jeg sværger, jeg skal i Evighed
aldrig blive hans Gemalinde!

Rosalia. Men seer jeg ret!? — er det ikke
Anine, der kommer anstigende?

Elorinde. Hvad? Anine? — jo, i Sandhed!
det er hende selv!

Rosalia. O, det Spøgelse! Naa, det fattes
des da kun, at det lille Dyr ogsaa skulde komme
her og gøre os Skam! —

A t t e n d e S c e n e.

Rosalia. Anine. Clorinde.

Rosalia. Hvad vil Hun her, Mam-
sel?

Clorinde. Hver tør Du understaae Dig,
at komme her til Hoffet saadan som Du ser
ud?

Anine. Hør mig dog, før end I begynder at
stænde: jeg har siddet oppe den hele Nat, og i
Morges, da jeg mærkede der endnu ingen kom, saa blev
jeg saa ængstelig! — Jeg vidste ikke, hvor jeg skulde
giøre af mig, og saa lige med eet løb jeg afsted, for
at erkyndige mig om alle dem, som interesserer mit
Hierte. —

Rosalia. Du skal nok see, man bryder sig
meget om „at interessere Dit Hierte.“

Anine. Og saa, da jeg kom her, saa hørde
jeg Bekiendtgjørelsen fra Kongen —

Rosalia. Hvilken Bekiendtgjørelse?

Anine. Ih, Kongen lader jo alle Landets un-
ge adelige Damer, som endnu ere ugiorte, indbyde til
at komme herop paa Slottet.

Rosalia. Hvad! Og Du bilder Dig ind, at det ogsaa angaaer Dig?

Anine. Ja, hvorfor ikke? Jeg er af ligesaa god Adel som I — I ere ikke yngre end jeg — og givt er jeg heller ikke, hvad jeg kan blive! —

Elorinde. Har man i Verden hørt Mage til hendes Uforstaaenhed?! — Hvad! Du tør have den Indbildning om Dig selv, at Du —?

Anine. Jeg ligesaavel som en anden. —

Rosalia. „Prindsesse Afsæpot!“ — nei det vilde dog klinge altfor snurrigt!

Anine (med mild Bebreidelse): Hvis Behandling er Skyld i, at jeg har faaet det Navn? —

Elorinde. Paa Timen stul Dig! — Der som nogen saae Dig i Selskab med os: hvad vilde man da tænke?

Anine. Vær I kun rolige. Jeg vil sige, at jeg er Læres Tjenestepige — saa lyver jeg ikke!

Rosalia (sagte): Elorinde! jeg faaer et ypperligt Indsælb! Kongen har begjæret en af os til sin Polycarpus Dandini; Anine er vores Søster. Kunde vi nu ikke —?

Clorinde (sagte): Jeg forstaaer Dig! o, det er ypperligt udtænkst!

Rosalia. Til hende er han, sagtens god nok!

Clorinde. Halvparten for god! — Men saa maae vi tale venligt til hende.

Anine (sagte, seende sig om efter Namire): O Gud! hvordan skal jeg faae at vide, hvor han er?

Clorinde. Hør engang, Anine: saa det vilde da fornøie Dig at blive gift? —

Anine (smilende): Hm! ja, det kom an paa, med hvem det var.

Rosalia. Nei, hør bare! Tomsruen vrager ordentlig!

Clorinde. Husker Du Kongens Vaabendrager, som kom hjem til os i Gaar?

Anine (sagte): Om jeg husker ham!

Clorinde. Stod han Dig an?

Anine (med Varme): Ja! meget!

Rosalia. Ah, bide lidt, lad os ikke forhaste os. — Seer Du, Anine: det er ikke det unge Menneske, som kom med Alidor, vi mener.

Anine (naiv): Ja, men seer Du, Rosalia: det er netop ham jeg mener!

Elorinde. Det troer jeg nok! Du er ikke kreen: det var Kongen.

Anine (yderst forundret): Hvorledes!? Var det Kongen?

Rosalia. Ih ja! han havde forklædt sig saaledes.

Anine. Det var Kongen! (sagte): O! jeg arme Pige! —

Elorinde. Ja, ja, det var Kongen! Men hvad gaaer det Dig an? Du sætter jo et Ansigt op, som om —!

Anine. Virkelig Kongen!? — Men hvem var det da I talde om?

Rosalia. Ih, om den Person, som gav sig ud for ham, og som tog os med sig hjemme fra i sin Kareth.

Anine. Hvad! ham, som I vare saa forlippede i?

Elorinde. Den næsvise Tøs!

Anine. Nei, mange Tak! ham skiotter jeg ikke om; behold ham kun selv. Jeg syntes ikke om ham, dengang han var Konge, og at han har hørt op at være det, det har langt fra ikke gjort ham smukkere i mine Øine.

T e r z e t.

Rosalia (med Hestighed):

Du ham ægte skal!

Clorinde (ligeledes):

Du ham elste skal!

Anine (bestemt):

Nei! thi I maa vide:

jeg kan ham ei lide!

Clorinde og Rosalia

(afventende):

Hvad understaaer Du Dig at sige!?

Gaae strax herfra, Formastelige!

Man har med hende sin Dval!

(Endnu heftigere):

Gaae strax Din Nei!

Anine (som før):

Nei! nei!

herfra jeg viger ei!

Clorinde og Rosalia.

Den lille Taabenakke!

hvor dristigt hun tør snakke!

Du ham ægte skal og elske med!
 Afsted! afsted!

Anine.

Nei! thi I maa vide:
 jeg kan ham ei lide!

(grædende af Harme):

Nei, jeg gaaer ei min Vej!
 og jeg ham elsker ei!

Clorinde og Rosalia.

Hvorledes? Du adlyder ei?
 Vi os af hende tage,
 og vil som Søstre mage,
 at Gjenten kan faae sig en Mand! —

Anine (hullende):

O Gud! mig hver en Siel nedtrykker! —

Clorinde og Rosalia

(spodske):

Men Ranssellen, hun har Nykker!

Anine (utaalmodig):

Na, I jo selv ham ægte kan!

Elorinde og Rosalia.

Den lille Taabenakke!
 hvor dristligt hun tør snakke!
 Du ham ægte skal og elffe med!
 Men nu affted!

Anine (grædende):

Nei, nei, nei, nei!
 jeg ham elffer ei!
 jeg ham ægter ei!

(ærgertlig):

og jeg gaaer ei min Nei!

Elorinde og Rosalia.

Hvorledes! Du adlyder ei? —
 Der Kongen er!

Rosalia (til Elorinde):

Dette Drog maa han ikke
 finde hos os her!

Elorinde.

Nei, det ei sig kan skille,
 at han her Dig seer.

Begge

(ville støde hende ud):

Derfor gaae Din Vei!

Anine (affides):

Nei, dennegang adlyder jeg dem ei! —

Jeg er dog meget at beklage!

og Ingen vil sig af mig tage!

Clorinde og Rosalia

(som før):

Hør blot til den Formastelige!

hun understaar sig Nei at sige! —

Du ham-ægte skal og elske med!

Affted! affted!

Gaae strax Din Vei!

Anine (med Kraft):

Jeg bliver her: jeg lystrer Eder ei.

Clorinde og Rosalia

(til hinanden):

Hvad synes Dig? hun siger Nei!

Saa kom og lad os gaae vor Vei!

Anine (igientager):

Jeg bliver her; jeg lystrer Eder ei.

Clorinde og Rosalia (gaar forbittede bort).
 Anine (græder høit).

N i e n d e S c e n e.

Anine (allene; noget efter) Kamire; (han
 kommer langsomt ind, nedstunken i dybe
 Tanker).

Anine. Saa det var Kongen! — O Gud!
 hvad har jeg dog gjort? Hvorfor kastede jeg denne
 dyrekære Talisman, den skønne Rose fra mig?! —
 Da mine Søstre — hvorledes de behandler mig —
 mig, som tog saa kiertigt imod dem — mig, som
 elsker dem! — Jeg har gjort Alt, for at vinde deres
 Omhed — jeg har vartet dem op, uden nogensinde at
 knurre, uden nogensinde at pynte en Klage, og nu —
 nu vil de jage mig bort, uden Medynk — uden mind-
 ste Barmhertighed! — O Gud! jeg er dog ogsaa me-
 get uslykkelig! (hun græder).

Kamire, (som er kommen ind, under Slut-
 ningen af Anines Replik, vaagner af sine Dromme-
 rier): Hvad seer jeg!? En ung Pige i Taarer! —
 Men nei! jeg tager ikke feil! Det er jo den lille Ani-
 ne, Baronens Steddatter, hvis Eliebne interesserede
 mig saa levende. — Hvad skæder Dig, mit Barn?
 hvem kan have gjort Dig Fortred?

Anine (sagte): Det er ham! (høit, stræbende at holde sine Taarer tilbage): O, det er ingenting, naadigste Herre! det er ingenting!

Ramire. Vee den Forbavne, som torde driste sig til at mishandle Dig her!

Anine (sagte): O min Gud! hvad han er bleven smukt, siden han blev Konge! Mon han kan lide at se på den, som har fundet min Rose?

Ramire. Du græd dengang jeg forlod Dig, og nu da jeg finder Dig igjen, nu sælber Du atter Taarer?

Anine. Det var egentlig, fordi jeg ikke maatte komme med til Stadsen — jeg har ogsaa drømt derom den hele Nat.

Ramire. Du har drømt derom?

Anine. Ja; og dersom min Drøm er sand, saa maa der have tildraget sig forunderlige Ting.

Ramire. Det har der! — Men hvad saa Du da i Din Drøm?

Anine. Hvad jeg saa? — for det første saa jeg Dem; men dengang var De endnu ikke Konge — og ingen lagde Mærke til Dem.

Ramire. Ingen? Ilet ingen? —

Anine. Nei, ingen uden en Dame, som kom her pludselig med et stort Følge af Vager, og Vaaben-drægere og Høffolk —

Ramire. Store Gud! er det muligt? Hvad! Du har drømt —?

Anine. Ja, alt det har jeg drømt. Og det lod ordentlig som De elskede den Dame en Emule.

Ramire. D! hendes Billede udslættes aldrig af min Siel! — Aldrig var nogens Kierlighed sømmere og mere brændende, end den jeg føler for hende!

Anine (sagte): O Gud! dersom han vidste, at det er den stakkels Anine!

Ramire. Men hvorfor er hun reist herfra? hvorfor har hun forladt mig?!

Anine. Det skal jeg sige Dem: fordi hun ikke kjendte om en Krone, som hun ikke troede hørte Dem til.

Ramire. Er det muligt? det var Karsagen? — D! hvorfor gav jeg mig ikke tilkiende? — Alidori! o, Du har gjort mig utykkelig! (Han bliver staaende som tilintetgjort.)

Anine (rører ham ved Armen): Men hør dog! alt dette er jo kun en Drøm, og det var vel muligt, at —

Ramire. Det er ligemeget! Alt hvad der minder mig om hende — Hvor er hun? Ud hvad Kvant flygtede hun?

Anine. Hun er kommen tilbage. —

Ramire (med Lidenſkab): Kommen tilbage?!

Anine. Ja, — hun er her.

Ramire. Hun er her?! Nu, og da hun kom tilbage, hvad hændte der da? —

Anine, (de fire første Ord med Ild): Da hun kom tilbage — (langſomt): ſaa vaagnebe jeg!

Ramire. Himmel! hvilken beſynderlig Overeensſtemmelſe!

D u e t.

Anine

(med Bliidhed):

De elſked hende da oprigtig?

Ramire

(lidenſkabelig):

Hun for min Lykke er mig vigtig!

Jeg hører end den Huldes Røſt!

dybt trængde den ind i mit Bryſt!

Anine (affides):

Endnu han høre kan min Røſt!

den trængde dybt ind i hans Bryſt!

Begge (affides):

Men, hvad er det jeg fornemmer?

Clorinde, Rosalia, Anine, Ramire og
Baronen.

Jeg kan den Sag ei forklare,
ubegribeligt det er!

Alidor (affides):

Ene jeg kan aabenbare
det, som Ingen fatter her.

Dandini

(affides og modfalder):

Det ude med mig er;
jeg er ei Konge meer!

Clorinde og Rosalia.

Hvo kan os det forklare?
dog endnu haabe vi!

Baronen

(til sine to Døttre):

Den Meie kan I spare!
Hvad? endnu haabe I?

Anine (affides):

Alt mit Haab, ham at behage,
ak! det er forbi!

Ramire (affides):

Albrig kommer hun tilbage!
hvert et Haab er forbi!

Alidor (affides):

Arme Konge! dæmp Din Klage!
snart Din Dval er forbi!

Dandini (affides):

Man vil Kronen fra mig tage!
at min Magt er forbi!

(Almindelig Dands.)

E h o r.

Samles her til Priis og Ære,
for vor Konges Glædeslag!
denne Fæst indviet være
Hymens, Amors Høitidsdag!

(Anine, som er bleven stødt tilbage af sine Søstre, iler giennem Rækken af de Damer, som staae paa samme Side af Skuepladsen, og vil stille sig iblandt dem).

Det halve Fruentimmerchor.

Hvem kan denne Pige være?

Hun os Alle ukiendt er.

(de flyde hende tilside).

Kom ikke her!

Anine

(atter henvendende sig til sine Søstre og Baronnen):

Mine Søstre! — min Fader!

J mig ogsaa forlader!

Rosalia, Glorinde og Baronnen.

Kryb i Skjul! kom os ei nær!

(Anine flydes yderst frem paa Skuepladsen, i en Krog ved Tronen. — Her forsoie de Dandsende sig bort, for at kunne staae ved Tronen i Baggrunden, naar Skuepladsen siden forandres).

Alidor (træder frem).

Eliebne's Bud min Tæbe forklynder:

J, som attraae et Diadem,

træder Alle i Kredsen frem!

Viger, udrustede med Ynder,

J Landets Skionne, hører mig!

(Under denne Replik af Alidor, ombyttes Anines ene Sko usformærkt, medens hun stiller

Foden tilbage i den forreste Coulisse, hvorved hun staaer).

Anine. Namire. Florinde. Rosalia.

O Gud! jeg neppe tør høre!

Dandini (affides):

Han Hocuspocus vil giøre!

Baronen (sagte):

Hans Dom jeg neppe tør høre!

(En Dame bringer den lille grønne Sko paa en hviid Solbrocades-Pude, som hun lægger ned midt paa Skuepladsen. En anden Dame bringer en Krone paa en broderet rød Floiels Pude).

Alidor.

For Kongens Haand at vorde værd,
en Mø denne Rose maa vinde.

(Han tager den hvide Rose ud af sin Barm).

Anine (affides):

O, min Gud! det min Rose jo er.

Florinde, Rosalia og Damerne
(forundrede):

Denne Blomst giver Kongen en Gemalinde?!

Alidor (med Estertryk):

Men, hvo til Rosen har Attraa,
maa her først en Prøve bestaae.

Florinde, Rosalia og Damerne.

Denne Prøve vi vide maae!

(Siig os, Herre, hvad Du mener?

(
(Anine (betragtende Rosen):

(Hil den Nø, som den fortjener!

Alidor

(med Vægt, pegende paa den lille grønne Sko):

Kun den, hvis lille Fod kan passe denne Sko,
hun ene Kronen og Rosen fortjener.

Kom! prøv den hver, som det tør troe.

(Anine betragter den grønne Sko, hun har paa
Foden, som for at sammenligne den med den an-
den).

Alidor (til alle Damerne):

Kom! prøv den!

Rosalia og Florinde.

Jeg tør det ei!

De andre Damer.

Vi tør det ei! Nei, nei, nei, nei!

Anine,

(i det hun med Raskhed iler hen til Alibor):

Saa er det mig, som Rosen fortjener!

Clorinde, Rosalia, Baronen,

Dandini og hele Choret.

Hvad! hun tænker paa et Diadem!?

Kryb i Skjul! gaar Du strax hjem!

Ramire og Alibor

(til Anine):

Bakke Glut! træd Du kun frem!

(Alle nærme sig til Anine).

Clorinde, Rosalia, Baronen,

Dandini og hele Choret.

Hun er vist fra Forstanden!

Ramire og Alibor.

Træd Du kun frem!

Alibor (tyssende paa de Andre):

Tys, stille!

Anine

(frimodig, i det hun tager Skoen):

Lad see!

den mig passer maaskee.

(Hun prøver Skoen, og bryder ud, mere talende end syngende, men dog langsomt):

Det er min Sko;
den passer jo!
her er den anden!

Alle (høist bestræftede):

Gud!

Alidor (rækker Anine Rosen):

Ja, Rosen er Din!

Ramire

(synker for Anines Fødder):

O Elfte! Du er min!

(Stor Gruppe, hvori Alle, efter deres forskellige Forhold til Stykkets Handling, deeltage. I det Dieblige Anine sætter den fortryllede Rose i sin Barm, gruppere alle Fruentimmerne sig foran hende, og nu seer Forvandlingen saavel med hende, der pludselig sees i samme prægtige Dragt som i anden Act, men

uden Hovedsmykke, som med Skuepladsen, der forandres til en glimrende Ridderhal med en Trone i Baggrunden. Tronen ved Siden forsvinder).

Alibor, Dandini og Choret.

Hil Dig, vor unge, skienne Dronning!

lykfsaliggier vor Konning!

(Ramire leder Anine hen til Tronen, tager Kronen fra Damen, og sætter den paa Anines Hoved).

Almindeligt Chor.

Bring til den Skionneste en Krands!

Hil den Mø, som kan Rosen vinde!

Med Jubelsang bland Glædens Dands!

Priis Skionheds Seirvinderinde!

Florinde og Rosalia. O Gud! det var hende! Anine!

Anine. Ja, det er mig, som beder om Jeres Venskab, som lover Jer at glemme Alt, men som bestandig vil erindre, at hun er Jeres Søster!

Baronen. Ak, min Datter, Hendes Majestæt Dronningen, er dog et velsignet Barn!

Ramire. Bort med alle ubehagelige Erindringer! Lad os blot tænke paa at høitideligholde denne

Kjønne Dag! — D, vise og dydige Alidor! hvormeget
 skylder jeg Dig ikke!

Alidor. Min Søn! Din Lykke var stedse mit
 eneste Diemeed; for at see Dig i tryk Besiddelse deraf,
 maatte Du eie en huld, elskværdig Mage, smykket med
 Ynde og Dyder. Jeg fandt denne Skat til min Søn;
 tryk den nu til Dit Hjerte! dette Alenodie er en ædel
 og dydig Avinde, Jordens herligste Prydelse! Hun
 var klædt i Modgang, besæden i Hoihed, trofast i
 Kierlighed, kort: hun stod fast i enhver Prøve; Du
 har intet mere at ønske.

Anine (kaster sig i Alidors Arme). D, min
 Fader! min sømme Fader!

Alidor. Nu vel, min Anine! havde jeg Uret,
 dengang jeg sagde:

Du, kære Barn, tilfreds Dig give!
 lad Dydens Fred Dit Mod optilve!
 Du er from, Du er god: Du bliver lykkelig!

Slutnings-Chor.

Synger høit til Priis og Ære
 for vor Konges Glædeslag!
 Denne Fest indviet være
 Amors, Hymens Høitiidsdag

(Under en stor Glædesgruppe falder Dækket).

Anmærkninger om Klædedragterne:

Ramire: 1ste Act: som fransk Riddermand; fra 3die Acts 5te Scene i kongelig Dragt.

Alidor: 1ste Acts 1ste Scene: som Bettler; samme Acts 5te Scene: lang sort Fløiels Kiøle med en Bræm af carmoisin Fløiel eller Atlas. Carmoisin Fløiels Underdragt.

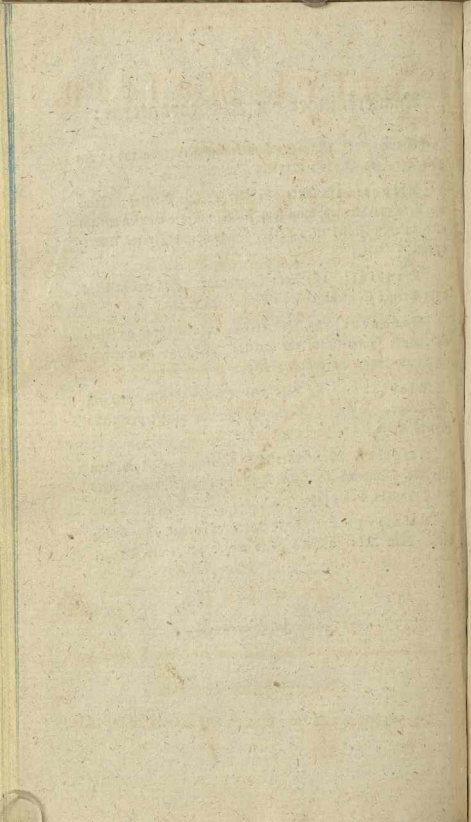
Danbini: 1ste Act: Jagtdragt. Fra anden Acts 13de Scene: Couleur de Rose kongelig Dragt.

Baronen: 1ste Acts 3die Scene: Slobrok og Fløiels Kalot; samme Acts 7de Scene: pragtig, men naragtig gammelbøds Hofdragt.

Clorinde: 1ste Acts 1ste Scene: hviid pragtig Silkedragt; samme Acts 7de Scene: rød meget pragtfuld Fløiels Kiøle i Hof-Costume.

Rosalia: 1ste Acts 1ste Scene: samme Costume som Clorinde. Samme Acts 7de Scene: himmelblaa Fløiels meget pragtig Hofdragt.

Anine: 1ste Act kort Kiøle af graat eller brunt Stof. 2den Act: aldeles hviid meget pragtfuld Dragt.

3,
O n k e l = R o l l e n.

—♦— *Dryft*
E t u e s p i l

i e e n A k t.

E f t e r

le Confident par Hasard.

Comedie en un Acte, et en vers.

Par le Cit: Faur.

—♦—
A f

P. R u s e.

—♦—
København 1802.

Dryft og forlagt af Math. Joh. Gehbelow.

Personerne.

Dorval, Handelsmand,
Luise, hans Datter.
Blainville, riig Amerikaner.
Florincour, hans Søstersøn.
Julie, Selskabsjomfrue.
Firmin, gammel Handelsbetient.

Scenen er paa Landet, ikke langt fra en Søestad.

Stuepladsen forestiller en Have, i Baggrunden et
Gitterværk, paa den eene Side, et Huus, paa den
anden en tyk Løvhytte.

—♦♦♦♦♦—

Første Scene.

L u i s e, S u l i e.

S u l i e.

Dg han vil giøte Dem bort, uden at spørge Dem til Raads?

L u i s e.

Du veed selv, hvor modbydeligt det maae være mig.

S u l i e.

Hvor det er fortredeligt! dersom nu det ikke var kunde vi ret leve fornøiet her, tæt ved Byen og i den deiligste Egn, man vil ønske sig!

L u i s e.

Alt hvad jeg havde at tænke paa var kun at faae ham; Du veed nok selv, at see engang imellem.

S u l i e.

Det er slet ikke fiønt af Deres gode Fader at spille os det Puds.

L u i s e.

Troer han, det vil falde mig let at adlyde ham, naar jeg holder af Floricour, saa troer han meget feil.

Julie.

Nei vist nok! De har givet deres Hierte til ham, og ingen kan tiene to Herrer.

Euse.

Kunde jeg andet? jeg saae ham i et Besøg hos min Tante; han indtog alle ved sit raske godmodige Væsen; jeg kunde ikke lade være at finde ham elskværdig. —

Julie.

Og det elskværdige maae man jo gjerne elske?

Euse.

Saaledes gif det i det mindste, men dog ikke strax. Han kom der ofte, han gjorde sig Umage for at behage; og uden at tænke noget derved besøgte jeg min Tante tiere end ellers, og hvergang, jeg kom traf jeg Floricour der; var han der ikke, blev jeg urolig og ængstlig, og naar han kom bankede mit Hierte høit af Glæde; jeg mærkede det; jeg kaldte min Fornuft til Hielp, men den slygter naar man elsker; han talte til mig om ligegyldige Ting, men vi fik velde begge to, og vore Dine forstode hinanden. Hans sømme Hierte, hans lyfflige Udvortes, hans Forstand, som alle beundrede, gjorde mig til hans! og hvad der endnu mere binder mig til ham, er den søde Glæde at see og høre ham, yndet og roest af alle. Ja! jeg forsikrer Dig, dersom det endnu stod i min Magt at vælge, vilde jeg vist foretrække Forstand for Skønhed. Denne er altid den samme, og man seer den bestandig, hiin derimod interessere altid paa en nye Maade.

Julie.

Og maaskee den deres Fader har valgt er lovlig dum; ihnu, det vilde kun være en Grund mere til at vise ham af; men hvorfor tilstaaer De ikke deres Fader deres Kierlighed?

Euse.

Jeg havde i Sinde at tie dermed i nogen Tid endnu; lad os bare forsøge paa at vinde Tid; naar Floricour først har faaet Brev fra sin Onkel, vil han tale.

Julie.

Da troede jeg dog just ikke, han vilde spørge ham synderlig til Raads; thi De veed selv, han adskillige Gange har moret os ved at fortælle hans Underligheder.

Euse.

Ja! det er kun saalænge han er langt borte; men endskiønt han er letfindig nok til at lee en Smule af ham, har han dog meget tit sagt mig, at han fryter for at mishage ham; han elsker og ærer ham, og Du bismømmer ham meget urigtig, naar Du troer at det er af Ondskab han taler saaledes; naar han bliver sagt imod, kan intet holde ham i Tømsme, men han føler snart han har Uret, og hans Hierte opræter i samme Dieblif, hvad hans Hoved har forbrudt.

Julie.

De forsværer ham med vel megen Varme. Vi ser er deres Fader; pas nu paa!

Anden Scene.

D o r v a l, de F o r r i g e

D o r v a l.

Har Du nu raadført dig, med din Veninde? Du tier; jeg troer Du er et lydigt Barn, og jeg har just heller ikke i Sinde at tvinge Dig til at samtykke; men jeg har givet mit Ord, og ved snart at give dit Minde dertil vil Du opfylde et god Faders Ønsker som elsker Dig.

L u i s e.

Jeg har aldrig før havt nogen anden Villie end Deres, men dette er dog en anden Sag; og hvor en Pige skal gaae saa mange Farer imøde, troer jeg ogsaa hendes Hierte bør have en Stemme med.

D o r v a l.

Lad bare min Ven først komme; skiondt jeg aldrig har seet ham er jeg dog vis paa, at han snart vil bringe Dig til at elske sig. Troe ikke at jeg staar hen i Veiret og roser ham for Dig; min Compagnon har sagt mig, at det er en fortreffelig munter Mand! han har kiendt ham nøie, og Du veed man kan lide paa hans Ord! Han skal være vittig, munter, tjenstagtig, og Du vil ligesaa vel, som jeg finde ham meget elskværdig. Ja, lad være han ikke er ung mere saa har han dog hele Ungdommens Varme; han elsker Dig inderligt høit, kommer med det første, og gjør saamen en temmelig lang Reise for at gifte sig med Dig for han kommer fra Amerika.

J u l i e.

O! Hr. Dorval, hvor det er Skade, han reiser saadan en lang Rei, for at gjøre deres Datter For-
tred, thi hun har slet ikke Lyst til at gifte sig
endnu; naar man vil have dem, kan man finde
Mænd nok, som oven ifiøbet er meget yngre, uden
at hente dem saa langt fra.

L u i s e.

Desuden er jeg alt for glad ved at være hos
Dem, min Fader! til at jeg skulde forlade Dem.

D o r v a l.

Det glæder mig; men Du seer jo daglig at
Børn maae forlade Forældrene for at følge Mæns-
dene.

J u l i e.

Blot Tanken paa Amerika kan komme een til
at skielve.

D o r v a l.

Der skal I heller ikke hen; I bliver i Frank-
rig, i Herlighed og Glæde.

L u i s e.

Men jeg maae dog opoffre min Frihed, og
maaftæe mit Livs Lykke!

D o r v a l.

Vil Du bilde mig ind, Du ikke har Lyst at
gift Dig?

J u l i e.

O! Hr. Dorval! det synes hun vist meget
got om, det er kun Manden hun ikke kan lide; prøv
kun paa, at lade hende selv vælge og De skal see
hun giøtter sig i Morgen om De vil have det.

E u i s e.

D, ja! giv mig blot nogen Tid til Overlæg.

D o r v a l.

Meget gierne min Datter! skulde jeg nægte Dig det? jeg giver Dig otte Dage; paa den Tid omtrent kommer min Ven Blainville; jeg seer ogsaa helst, at hans muntre Væsen, hans vittige Indfald indtager Dig; Du skal selv see han bør have Fortrinet for mange unge Mennesker. Ungdommen bærer Blomster, det er sandt; men de visne snart; vor Fandskabssrige, fortienestesfulde Høst er Frugternes Aarstid, og deres Mangfoldighed indtager og endda mindre end deres Modenhed.

J u l i e.

Saa! men vi synes ikke saa vel om den Frugt, som er alt for moden, thi den fordærves snart; og sæt endogsaa en gammel Mand er i Stand til at gjøre sig elsket, saa er det dog kun en smuk Winterdag; det fryser mod Aften, og om vi endogsaa alle tilsammen fandt ham elskværdig, saa kan han dog ikke være det saalænge som en anden.

D o r v a l.

Han er riig.

J u l i e.

D! Hr. Dorval! skulde hans Penge forede Dem?

D o r v a l.

De er Verdens Afgud, den Lykke som enhver aftraaer og som man søger efter overa, faaer man dog kun ved dem.

L u i s e.

Ogsaa Kierlighed? min Fader!

D o r v a l.

Det er en taabelig Ruus, som forvandles til Modbydelighed naar Illusionen hører op; jeg veed det mit Barn, Du kan troe mig. Jeg stoeler nu paa din Lydighed, og din Fornuft; Blainville har mit Ord; jeg vil overlade min Handel til ham, jeg skylder ham megen Forbindtlighed og derved gaaer det op; jeg vil leve i Rolighed herefter, og nyde i Fred den Smule, jeg har lagt mig til beste; Det staaer til Dig at gjøre Blainvilles og din Faders Lykke.

L u i s e.

Deres er mig dyrebare min Fader, og det er min sødeste Pligt at vaage over den; De stoler ogsaa paa mig; O! hvor jeg er ulykkelig, jeg kan ikke adlyde Dem uden at sønderrive mit Hierte!

(Hun gaaer.)

Tredie Scene.

D o r v a l, L u l i e.

D o r v a l.

Hvad betyder det? Hør Julie veed Du hvad min Datter meente med det.

L u l i e.

Nei, tilforladelig!

D o r v a l.

Vær oprigtig! hun har alt givet sit Hierte bort?

S u l i e.

Hr. Dorval! Jeg veed ingen Ting; for jeg glemmer en Hemmelighed, naar den ikke hører mig til.

D o r v a l.

O! Din Hukommelse er meget god; og jeg vil sætte mit Hoved til Pant paa, at Du kunde betroe mig en heel Deel desangaaende. Hør nu, min gode Julie; jeg har havt Dig i mit Huus siden Du var et Barn, og jeg har sørget faderlig for Dig; gjør mig nu en Tieneste igien!

S u l i e.

Meget gierne! tael! jeg er villig til alt!

D o r v a l.

Du har alt for megen Indflydelse paa min Datter til at det ikke skulde lykkes Dig, at faae hende til at tage den Mand, jeg har bestemt hende til; gjør det; og jeg lover Dig paa min Svigersøns Begne, at fordoble det Udstyr, jeg saa engang halvveis havde bestemt at give Dig.

S u l i e.

Jeg veed hvad jeg skylder Dem, og —

D o r v a l.

For alting beder jeg Dig om, understøt ikke hendes hemmelige Kierlighed hvis hun har nogen, Du har otte Dage, til at overtale min Datter i, til at adlyde mig; Jeg gaaer lidt ud; jeg veed ikke, men min Datters Ord har gjort mig uroelig; pas paa at her ikke kommer nogen mens jeg er borte, der seer ud som en Elsker; dersom jeg kommer efter her har været nogen, er det Dig det vil gaae ud over; Du har ingen Grund til at beklage Dig derover,

thi jeg siger Dig det i Forveien. Med et Ord, enten
maae Du fortjene min Erkiendtlighed eller forlade
mit Huus! jeg overlader Valget til Dig.

(Gaaer og lukker Statist-Porten).

Fjerde Scene.

Julie, (eene).

Et stort Udstyr! det var fristende! men forlade
Huset; det er en Fornærmelse.—Og desuden bedrage
den gode Luise, som holder saameget af mig, for at
vinde Penge — Hy! Nei! skulde der nogen bedra-
ges, var det den gode Hr Dorval, som ikke alene
hød mig dem, men ovenikøbet truede mig med at
jage mig bort! Vi vil i det mindste skrive det bag
Dret, Hr. Dorval!

Femte Scene.

Julie, Floricour,

(uden for Statistværket).

Floricour.

Tomfrue Julie! luk mig op!

— Julie.

Ah! er det Dem! det er prægtigt! (hun gaaer for
at lukke op). O! den er i Laas, og jeg har ikke Nøglen!

Floricour.

Min Gud! hvor det er fortreffeligt.

Julie.

Stille, der kommer Firmin; han maae have
een; jeg skal nok mage det saaledes, at han ret strax
lukker Dem ind.

Florincour.
Men lad det bare være hurtig!

Julie.

Skynd Dem! gaae tilside og tie stille! De skal
frax komme ind.

Siette Scene.

Firmin, Julie.

Firmin, (affides).

Herren har bedet mig lægge Mærke til Julie,
men den Commission vil nok blive smukt forrettet.
(høit) Ah! see er De der; jeg er bange jeg kommer til
Uleilighed.

Julie.

De veed jeg altid seer Dem med Fornøielse;
en heel Snees unge Herrer, som slagret omkring een,
veier i mine Dine ikke op mod een brav Mand.

Firmin.

Saa, dem finder man ikke mange af! og de unge
Herrer ere saa forførte; men siden De seer saa mildt
paa den stakkels Firmin, saa troer han ogsaa han har
noget at betyde; og dersom det stod til ham, saa —
De veed nok hvad jeg vil sige. Saalænge Herrens
Sager ikke stod paa de bedste Fødder, lod jeg mig
noie med min ringe Gage. Og dersom han ikke havde
været saa ærlig som han er, kunde han have staaet
fig langt bedre. Jeg har altsaa ikke meget; men jeg
har ikke nødig at være undseelig over det jeg har,
jeg har fortient det med Tid og Arbeide, der er faae
der kan sige det.

J u l i e.

Det er just Deres Retskaffenhed som gjør at jeg uagtet De er til Mars fortrækker Dem; jeg har givet Dem mit Ord, og i Følge det giver jeg Dem min Haand Luises Bryllupsdag.

F i r m i n.

O! gid det var i Dag! hvor jeg saa skulde holde af Dig — bliv ikke vred at jeg allerede vover at sige Du, dette De er dog saa koldt, og mig synes at et Du passer sig langt bedre, naar man holder af hinanden.

J u l i e.

Gierne for mig, Du da!

Syvende Scene.

De Forrige, Floricour,
(uden at sees).

F l o r i c o u r.

Hm! Hm! lille Julie! har De faaet Nøglen!

F i r m i n.

Hvad vil det sige, det er dit Navn, der bliver nævnet! hvem er det?

J u l i e.

O! det er en Cousin af mig, som nyelig er kommen hertil, han vil gierne tale med mig, vil Du ikke lufte ham op!

F i r m i n.

Det kan jeg ikke gjøre.

J u l i e.

O! det er besynderligt Du vil sige Nei til det.

F i r m i n.

Herren har befaleet mig ikke at lufte nogen ind.

S u l i e.

Det er en underlig Naade at omgaaes os paa!

F i r m i n.

Jeg veed ikke hvad Hensigt han har dermed, men jeg bør adlyde ham.

S u l i e.

Det er godt nok, men en Cousin er det da nogen?

F i r m i n.

Jo! i Sandhed, somme Tider er det meget.

S u l i e.

Og Du kan sige Nei til mig! Du har sagt Du vilde giøre alt hvad jeg vilde; nu vil jeg sætte Dig paa Prøve: luk gelvindt op.

F i r m i n.

Som Du vil da, hvor vi dog er eftergivende; Fruentimmer! Fruentimmer! I giøre ikke ret, naar I fordre for meget af Mændene. —

F l o r i c o u r, (ved Porten).

Glemmer I mig da ganske?

S u l i e.

Nei vist ikke, (til Firmin). Men skynd Dig dog!

F i r m i n.

Jeg veed, jeg giør ikke Ret, men jeg giør det dog, døm nu selv om hvormegit jeg holder af dig; (aabner Porten) vær saa god at komme ind Hr. Cousin, Deres Cousine venter Dem.

Flor ic our,

(falder ham om Halsen, Firminglemmer at luffe Døren).

Tak, mange Tak, Gamle! Du skal ikke fortryde det!

Fir min.

Gamle! og Du skal — er De fra Forstanden? denne Hr. Cousin gjør meget hurtig Beskiendtskab seer jeg.

Flor ic our, (byder ham sin Bors).

Er Du fortrydelig? See der!

Fir min, (afslaaer den).

Hvad vil det sige?

Flor ic our.

Tag det, som jeg siger! hvem seer Du nu omfunder vægre sig ved at tage Penge, naar de bliver ham buden!

Fir min.

Jeg! en Bogholder!

Flor ic our.

Saa vel som en anden! jeg vil have det!

Fir min, (giver den til Julie).

Hvilket Fandens Menneske! tag Du det da til Hielp til Medgivten, han er dog din Cousin!

Julie, (til Floricour).

Cousin!

Flor ic our.

Hvem! jeg! hvad?

Julie, (gør Tegn til ham).

Fra nys af. Siig mig dog, hvorledes lever de alle sammen hiemme hos os?

F i r m i n, (ironisk).

Vi vare gandske uroelige!

F l o r i c o u r.

O! prægtig! Cousine! heele Egnen er færdig
at briste af Sundhed.

J u l i e.

Dg min Tante?

F l o r i c o u r.

Hun vralter som en gammel Geed, bliver tyk
og feed.

J u l i e.

Min Onkel?

F l o r i c o u r.

Hans Astma tager dygtig til.

J u l i e.

Stakkels Mand!

F l o r i c o u r.

Han gaaer med endnu, eller rettere sagt, Tiden
flæber ham saa sagte med sig.

F i r m i n, (smilende).

Dg alle de smaae Sødsfendebørn, dem kender
De vel?

F l o r i c o u r.

Ja vist; men de ere døde allesammen; det er
altsaa ikke vært at tale mere om dem.

F i r m i n.

Disse Dødsfald gjør mig rigtig meget ondt.

F l o r i c o u r, (til Julie, sagte).

Han vil ikke gaaesin Ve; saaer jeg Luise i Tale?

J u l i e, (sagte).

Bie!

F i r m i n.

Man skulde jo næsten troe, der var Pest i Familien, (sagte). Jeg generer den gode Cousin.

F l o r i c o u r.

Siig ikke det, lille Fætter! det er Skæbnens Gang; jeg er næsten den eeneste af Familien der er tilbage; jeg har i sinde at sætte mig ned; jeg har forlovet mig med en sød, forstandig fortryllende Pige, vore Hjerter ere foreenede, og jeg skulde snart blive hendes Mand, dersom hun ikke havde en Fader, som ikke kiender mig endnu.

F i r m i n.

Sa det vil sige meget.

F l o r i c o u r.

Det vil ikke sige det mindste, dersom jeg bare kunde komme til at tale et Dieblisk med Datteren.

F i r m i n.

Oh men, Cousin! Det maae De see, De kan komme til saa snart som mueligt.

F l o r i c o u r.

Sa! dersom det kom an paa mig, skulde det være i dette Dieblisk; men der er nogle fortreidelige Menneſker, som maatte afveien først og som finde Fornøielse i, ikke at lade os være allene.

F i r m i n.

Oh! saa søg at skille Dem af med disse fortreidelige Menneſker.

F l o r i c o u r.

Siig mig bare hvordan? Jeg vil følge Deres Raad.

F i r m i n.

For Pokker! jeg vilde sige Dem ganske ligefrem,
De er mig i Veien.

F l o r i c o u r.

Lad os sætte engang det var Dem; . . . De er
mig i Veien; det er paa min Vre mit Alvor.

F i r m i n.

Lust saadan; see kun til om de ikke gaaer de-
res Dei.

F l o r i c o u r.

Nei! tværtimod, de bliver.

F i r m i n.

Saa gaae fra dem da.

F l o r i c o u r.

Det er ogsaa det jeg vil.

F i r m i n.

Saadan et fortredeeligt Menneske, har ogsaa
Fanden sit Spil med.

F l o r i c o u r.

Sa vist nok! (til Julie). Kom lad os to
snakke sammen om det Givtermaal hvorved jeg skal
blive lykkelig.

J u l i e.

Farvel saalænge; jeg gaaer for at søie min
Cousin. (De gaae ind).

O t t e n d e S c e n e.

F i r m i n, (allene).

Det hænger nok ikke rigtig sammen med denne
Hr. Cousin; man skal see han er forlibt i Somsrue

Puise. Altsaa afsted med ham jo før jo heller. Hvor
de Fruentimmer dog veed at bære dem siffige ad.
Uden at ville det forskaffer jeg dem et Stævne;
det er Svaghed, Dumhed, jeg føler det, men —

N i e n d e S c e n e.

F i r m i n, B l a i n v i l l e (træder ind).

B l a i n v i l l e.

Er det ikke her Hr. Dorval boer?

F i r m i n.

Jo! min Herre! (gaaer hen og tuffer Porten).
Om Forlæbelse; jeg er hos dem paa Diebliffet.

B l a i n v i l l e.

I Nantes, hvor jeg hvilede mig et par Timer ud,
sagde man at han opholdte sig her.

F i r m i n.

Han er desværre gaaet ud; maaskee vigtige
Forretninger?

B l a i n v i l l e.

Det er paa en god Vens Begne, jeg ønsker
at tale med ham.

F i r m i n.

Han venter een af sine Naboer, er det Dem
maaskee?

B l a i n v i l l e.

Rigtig, hans Naboer, (affides) fra Amerika.

F i r m i n.

O! maae jeg da bede Dem bie et Dieblif, jeg
vil hente hans Datter, Tomfrue Puise for at holde
Dem med Selskab.

B l a i n v i l l e.

Na Nei! forstyr hende ikke; jeg vil meget gjerne vente alene.

F i r m i n.

Behager De ikke at træde ind i Huset.

B l a i n v i l l e.

Nei! hvorfor det, det er herligt Veir; jeg giver heller været her i Skyggen; paa Landet er en Løvhytte det bedste Huus. De har hiemme her saavidt jeg kan see.

F i r m i n.

Jeg er Bogholder paa Hr. Dorvals Contoir.

B l a i n v i l l e.

Hans Datter — er hun smuk?

F i r m i n.

Det troer jeg! Hun er deilig! det er hendes salig Moders udtrykte Billede; og har mange Talenter, Godhed, Forstand; det er en sand Skat!

B l a i n v i l l e.

Veed man om hun er forlovet?

F i r m i n.

For Pokker en ung Pige spørger ikke sin Familie om hun maae elske eller ikke, dog troer jeg Gomsfrue Luises Hierte endnu er roligt. Men dette Spørgsmaal

B l a i n v i l l e.

Foruroeliger Dem, seer jeg; jeg gjorde det hen i Veiret; naar man taler om en smuk Pige saae spørger man gjerne ogsaa om hun har en Næreste.

F i r m i n.

Ja! min Herre! om jeg ogsaa vidste saadan noget saa — har man dog aldrig en Hemmelighed uden for at tie med den; det er min Troe! Somfruen skal strax være her, (affides) den gode Naboe er meget nysgierrig.

(Gaaer ind).

T i e n d e S c e n e.

B l a i n v i l l e, (eene).

Naa da! nu er jeg da hos vor gode Ven Dorval som troer mig mange Mile borte. — Jeg vil lade som jeg kommer for at bringe ham en Hilsen fra hans Ven, nemlig mig selv; jeg har virkelig Grund til at være lidt frygtsom; der har jeg gaaet hen og forlovet mig uden at kiende Pigen, og det er dog noget fuserastagtigt. De har aldrig seet mig her, og da de ikke kiende mig, vil de genere dem mindre for mig; jeg vil altsaa desbedre kunde bedømme Luise, jeg vil faae at se om jeg kan vinde hende, om indvortes Tilfredshed, inderlig Hengivenhed og Aligdom kan faae hende til at glemme at jeg ikke er ung længer; sandt nok! det er vanskeligt at finde et Hierte, som foretrækker det erkjendtlige Venskab; men hvo veed, om det til min Lykke ikke kunde være Tilfældet med Luise. Dersom hun svarer til den Skilbring man har gjort mig af hende, hvad bryder jeg mig saa om hendes Ungdom, jeg giøter mig med hende alligevel; Jeg har gjort saa mange dumme Streger i dette Liv, ogsaa vil jeg i det mindste have, at den sidste skal være den skønneste! men for Pokker hvorfor slænger jeg mig ikke i denne

Løbhytte; jeg er træt og der kan jeg i al Magelighed tænke min Plan videre over.

(Gaaer ind og sætter sig).

Ellevte Scene.

Florincour, Luise, Julie,
Blainville, (i Løbhytten).

Florincour.

Det er paa min Vre utrolige Ting, De fortæller mig. Den Mand som man har bestemt Dem til er min Onkel.

Julie.

Det er ikke saa galt.

Luise.

Seg ventede rigtig nok ikke at han skulde blive Deres Rival.

Florincour.

Hør kun. Jeg hedder Blainville Florincour; for at bringe Orden i nogle Handels Forretninger skulde jeg gaae til Engelland. Jeg var reist fra Cay med god Wind; til min Lykke gjorde Gud den ubeständig; vort Skib som blev forslaaet paa Kysterne af Frankrig kunde ikke mere udholde Søen; og mit Bekiendtskab med Dem holder mig bundet fast til de Steder, hvor De er.

Blainville, (i Løbhytten).

Den Stemme er mig bekjendt; ja! jeg roer det er min Søstersøn.

Florincour.

Det er først efter min Afreise min Onkel har saaet i Sinde at gjøre Beslag paa Deres Haan-

J u l i e.

O! det er et Galskab, som man maae helbrede ham for.

F l o r i c o u r.

Jeg er af samme Meening; jo! saadan at snappe mig min Luise bort!

L u i s e.

Og ovenikøbet, da jeg elsker hans Søstersøn.

B l a i n v i l l e, (som før).

Det er virkelig ham! . . . Denne Begyndelse lover just ikke meget godt.

F l o r i c o u r.

Rigtig nok holder jeg meget af ham, men i saadanne Tilfælde —

J u l i e.

Men hvad tænker ogsaa den gode Mand paa, at faae i Sinde at giøre sig saa langt borte.

F l o r i c o u r.

Det kommer af, at han troer, at hans Person vil giøre Lykke til evig Tid.

J u l i e.

Dorval giør sig til af hans Karakter.

L u i s e.

Han er meget munter, sagde han.

F l o r i c o u r.

Na ja! man kan ikke bære sig for at lee ad ham.

J u l i e.

Men er han ikke kiedsommelig i Stedet for at være moersom.

Flor ic our.

Nei! naar han spiller den raske Fyr er han
værd at see paa.

Blainville, (som før).

Frisk!

L u i s e.

Det er grumme latterligt.

Flor ic our.

Han slagrer endnu som en Sommerfugl.

S u l i e.

Den lille Skielm.

Flor ic our.

Siger smaae Dandskaber, gjør Løier.

Blainville, (endnu i Løbhytten).

Mange Tak!

Flor ic our.

Men i Kierlighedsfager, der troer han endnu
han er en heel Karl; der har han ikke fyldt de
tredivé Aar endnu! — Med alle sin Alders Rynker
foreener han sin Ungdoms Tilbøieligheder. Er han
paa Bal dandser han; han siger sin Skønnesmukke
Ting, bærer hendes Biste, og opvarter hende en-
gang imellem med et Vers af: Allerdeiligste Eli-
mene, og til Belønning troer han fuldt og fast
at hun, uagtet hans hvide Haar er blevet dødelig
forliebt i ham.

Blainville, (som før).

Det er en smigrende Skildring.

S u l i e.

Vi maae foreene os sammen, for at forstyrre
bette Partie.

Flor ic our.

Men paa hvad Maade?

E u i s e.

Nei! jeg giver ham aldrig min Haand.

B l a i n v i l l e, (endnu sagte).

O! velgiørende Hændelse, hvor takker jeg Dig!

J u l i e.

Troer han, han er ung endnu, skal jeg nok
mage det saa, han skal faae at see han er for gam-
mel for os, og at hans Søstersøn passer sig langt
bedre.

B l a i n v i l l e, (affides).

Man kommer ud af det uden mig; det kan
jeg lide.

E u i s e.

Paa hans Alder er det meget ufornuftigt at
vilde giøre sig igien.

Fl or ic our.

Jo! det veed Gud! det er dumme Streger.

B l a i n v i l l e, (som før).

Som skal gaae ud over Dig, min gode Sø-
stersøn! Det er best at skiule sig saa de ikke
kan overrumple mig.

(Gaaer bag Løvhytten, og sees ikke).

Tolvte Scene.

Fl or ic our, J u l i e, E u i s e.

E u i s e.

Men i Stedet for at spørge med det, saa lad
os tænke paa at stille os af med ham.

S u l i e.

Dersom vi kunde finde nogen, der kunde forestille hans Person!

F l o r i c o u r.

Til hvad Nytte?

S u l i e.

Faren nøder os til at forsøge alting. I staae i Begreb med at miste alt; hvad kan I frygte for uden det; lad os bare vinde Tid; jeg troer det vilde være til megen Nytte om man kunde faae en tit at spille Blainville; han kommer i det allermindeste ikke førend om otte Dage; og den Tid er nok til at føre Dorval bag Lyset; (afsnæres) jeg under ham det saa af mit ganske Hierte.

F l o r i c o u r.

Men jeg indseer ikke hvad denne foregivne Dnskel, skal nytte til.

E u i s e.

Floricour har Ret; jeg indseer det heller ikke.

S u l i e.

Heller ikke? I betænke ikke, at naar han kun sørger for, at vise hans Feil, og hans Svagheder, saa kan Dorval selv indsee, at han ikke er passende for Dem; eller hvad der er bedre, Deres Omhed maae røre Dnsken saa meget, at han overlader sin Kiæreste til Søstersønnen. Det kan jo være Dorval ligemeget, hvem af dem der bliver den Lykkelige; naar Kontrakten er sluttet, kommer den virkelige Dnskel; han er naturligviis forførdelig vreed over det Puds, der er spillet ham, (til Floricour). De falder ham tilføde, det er i sin Orden, (til Luise).

De maae græde, det er det væsentligste; vi veed jo hvilken Magt vore Taarer har; lidt efter lidt bliver de Gamle roeligere; som deres Hjerter røres, bliver vores Forseelse mindre. Kierlighed og Ungdom maae tiene til Undskyldning; de har ikke Mod til at tilintetgiøre Contrakten; de føle begge hvor sødt det er at tilgive, og for at besegle Deres Tilgivelse skynde de sig at giøre Bryllupet.

L u i s e.

Men det er dog ikke ret.

J u l i e.

Snak! vær ikke barnagtig! lad os bare see, vi kan faae sat paa et Menneske, som kan spille Onkelen.

F l o r i c o u r.

Siden min Onkel endnu er borte langt borte; saa samtykker jeg deri af gandske Hjerter; jeg vil paa- tage mig at skaffe en duelig Mand dertil.

J u l i e.

Birkelig!

F l o r i c o u r.

Som jeg siger, han gjør alt hvad man beder om; og jeg troer han uden at genere sig kunde paa- tage sig at spille en heel Familie.

J u l i e.

Herligt! Han skal føre Dem ind her; Onkelen har sin Søstersøn med sig, der er ikke noget i det; ingen kiender Dem her, og denne List giver Dem Leilighed til at blive hos Luisse. De kan da uden Frygt og uden Fare tale med hende, naar De selv vil med den største Sikkerhed af Verden.

Flor ic o u r.

O! det har jeg allerede i lang Tid længtes efter; jeg vil paa Dieblifet gaae hen og besørge et Brev til denne Mand.

J u l i e.

For den Sags Skyld behøver De ikke at gaae længere end ind i Salen, der vil De nok finde alt hvad de bruger.

Fl o r i c o u r, (i det han gaaer til Luise).

Jeg kommer strax igien, for at vise Dem mit Brev.

Trettende Scene.

J u l i e, L u i s e.

L u i s e.

Du troer altsaa at vi uden at angre det, kan tillade os at bedrage tvende Mænd, der har i Sinde at adskille to, der kun leve for hinanden.

J u l i e.

De bør straffes fordi de kun har spurgt deres egen Smag til Raads, og ikke vor; det er for sin egen Skyld man gifter sig og ikke for en andens.

Fiortende Scene.

De F o r r i g e, B l a i n v i l l e.

B l a i n v i l l e.

Tilgiv at jeg er saa dristig at nærme mig Dem? (Luise vil gaae). Jeg beder Dem Tomsrue, vær af

den Godhed at høre mig et Dieblif. Jeg boer her i Nærheden, og en ubetydelig Forretning har ført mig herhen for at tale med deres Fader, uagtet jeg ikke har den Ære at være kiendt af ham. Jeg hører han er gaaet ud, og jeg venter paa ham her, men i Deres Selskab vilde det rigtig nok være mig langt behageligere.

E u i s e.

Min Herre! det kommer ganske an paa Dem selv, om De vil opholde Dem efter ham. (sagde til Julie). Jeg er bange for at han vil være os i Veien.

J u l i e.

Man generer sig undertiden for hinanden, naar man ikke ere ret kiendte.

B l a i n v i l l e.

Jeg vil aldeles ikke forstyrre Dem; men det har alletider været mit første Ønske at gjøre Damerne en Fornøielse; og naar jeg finder Leilighed til det, er jeg gandske til deres Tieneste. Ja! jeg vil med Deres Tilladelse tage Deel i hvad der angaaer Dem; man finder meget tit det ganske nær, som man troer er langt borte; man vil engang imellem føre en ærlig stakkels Fader bag Øyset, og i mig finder De een der er meget villig til at gjøre det.

E u i s e.

Jeg fører ingen bag Øyset.

J u l i e.

Og det er slet ikke siint uden Grund at tiltrygle sig en Hemmelighed.

B l a i n v i l l e.

Jeg har Ret til Deres.

Min L i e.
Det er moersomt, det første man kommer ind af Porten at vilde trodse sig Fortroelighed til.

B l a i n v i l l e.
Vel! Jeg har den allerede, om De saa vil?
L u i s e.

Det moerer Dem, troer jeg — jeg beder Dem —

B l a i n v i l l e, (spøgende).

Beed ikke, og skiul ikke noget for mig; jeg forstaaer den Kunst at giette Familiehommeligheder, og især alle unge Pigers Planer.

L u i s e.
Jeg lægger ingen, min Herre.

B l a i n v i l l e.
Tilgiv jeg maae sige dem imod; hvorfor vil de nægte det? det er saadant et herligt Puds.

L u i s e.
Min Herre.

B l a i n v i l l e.
Jeg sad her ganske allene og ventede i Løvhytten — hvorfor talte de ogsaa saa høit? De lod mig høre deres heele Plan, alle de smaa Sammensværgelser, de stifte, og det er en Sammensvoren De seer her for dem.

L u i s e.
Hvem! De? vi spøjte kun.

L u i s e.
Det var for at muntre os lidt op.

B l a i n v i l l e.
Man er i særdeleshed med at skrive til een som skal spille en Dinkel. Jeg vil paatage mig det, og jeg

skal vise dem, at jeg uden Selbroes meget gierne kan gielde for ham; jeg vædder, De skal ikke faae Nar-
sag til at beklage Dem over mig, og jeg kan, lige-
som han, got lide man givter sig; De synes ikke om
den, De skal have; jeg skal faae Dorval til at give
ham Uslag.

L u i s e.

Det behøves slet ikke.

B l a i n v i l l e.

Tilforladelig Tomsrue! den Rolle tillkommer
mig, og de skal see hvor jeg vil gjøre mig Umage
for at skille mig got ved den.

L u i s e.

Hvad skal jeg tage det for? Min Herre!

B l a i n v i l l e.

For Alvor! lad os blive eenige og ikke spille Tiden:
enten tillader De mig at være med i Complottet eller
jeg underretter Dorval om alt, hvad de har i Sinde.

L u l i e.

Det er at tage et Ord alvorligt som er talt hen
i Veiret.

L u i s e.

Kan vi forlade os paa Dem.

B l a i n v i l l e.

Sa! jeg gaaer ærlig til Værks, jeg har altid
haft Lyst til saadanne Pudserier. O! De skulde
kun have seet Mændene og Fædrene i mine Hænder!
det har een Tid været mit eneste Morskab. Jeg for-
stod at gribe Følelsens Tone; og hos dem skal jeg
virkelig endnu kunde have den; den Tid, som luer
op i et gammelt Hierte, som gjør det igjen uroligt og

lykkeligt bliver kun tændt af en smuk Piges Dine.
Lad mig altsaa vinde deres Yndest ved at spille denne
Rolle; jeg vil, ved at udføre en naragtig Onkels
Carakter, mishage deres Fader i den Grad at han i
Morgen i det seeneste betaffer sig for den galante
gamle Frier.

S u l i e.

Dersom vi kunde troe Dem.

B l a i n v i l l e.

Hvorfor skulde jeg bedrage Dem, Tomsrue! jeg
er tilforladelig oprigtig. Jeg moerer mig og gjør
Dem en Tieneste. Man bør aldrig lade nogen
Veilighed gaae forbi til at moere sig; man kiender
mig ikke her, jeg vover ikke noget ved at forestille en
Onkel; Deres Elskede er hans Søstersøn, og jeg vil
til Deres Fordeel snart faae i mit Hoved at det er
min; det er et forslidt Middel, et Comediefneb, som
jeg vil friske op igien. Jeg vædder at selv Deres
Elskede skal blive forundret, og jeg staaer paa min Vre
inde for, at han gandske skal erkiende sin Onkel i mig.

L u i s e.

Jeg kan ikke modtage det.

B l a i n v i l l e.

Det er dog besynderligt, da jeg veed alt.

S u l i e.

Det lader til en ærlig Mand.

L u i s e.

Hvor det er fortredeligt! Og De hørte paa os?

B l a i n v i l l e

Ja! der gik mig ikke et eeneste Ord forbi, af alt
hvad de sagde.

E u i s e.

De kan ikke forestille Dem min Herre, hvormæget det koster mig at modtage deres Tilbud, jeg handler meget urigtigt, men det er Kierlighed, som faaer mig der til. Siden De veed alt, vil ieg ikke mere være tilbageholden; jeg føler hvor slet det er at spille Gæf med sin Fader og bedrage ham, men han vil min Ulykke. De vil staae mit Hierte bi imod ham, ikke sandt? det lover De mig, min Herre! jeg synes i dette Dieblis, at jeg uden at kiende Dem føler Tillid til Dem. O! viis os ved at tage Deel i vor Skiæbne at Hændelsen ogsaa kan sende os Venner.

B l a i n v i l l e.

Den gjør meget ofte langt mere for os end Menneſkene; det skal De faae at see; men paa den Fod vi nu staae sammen, tør jeg vel udbede mig en Samtale under fire Dine med deres Elſkede, for at han ikke skal ſkiule noget for mig, og ret i Magelighed kan beſkrive mig det Menneſkes Luner og Carakteen, som jeg for Deres Skyld ſaa gierne vil foreſtille.

E u i s e.

Det ſtaar Dem ganſke frit for, men ſvig os ikke.

B l a i n v i l l e.

Det er jeg for oprigtig til.

Femte Scene.

De Forrige, Floricour.

Blainville, (stiller sig saaledes
at Reveuen ikke kan see hans Ansigt).

Floricour,
(i Baggrunden med et Brev i Haanden).
Hvem er den Herre der?

L u i s e, (til Floricour).

Seg kunde ikke blive af med ham; han vil
forestille deres Dnfel og tale allene med Dem.

Floricour.

Kiender De ham?

L u i s e.

Nej!

Floricour.
Hvad! den første den bedste?

L u i s e.

Han har hørt alt, og vil gaae os til Haande.

Floricour.

Hvem? han?

L u l i e.

Vi er bleven eenige derom; og De vil nok
blive fornøiet med ham, vi vil gaae vor Bei saa-
længe. (til Blainville) Her er Floricour, han vil un-
derrette dem om alle hans Dnfels Patterligheder,
(til Floricour) ja; sig ham kun alt det Onde De veed.

Floricour.

Nu vel da, siden det maae saa være;

L u l i e, (til Blainville).

Det skal see, han er i det mindste en Original.

Flor ic our,

(nærmer sig smitende til sin Dnkel, som vender sig om til ham, naar de andre ere borte).

S e p t e n d e S c e n e.

B l a i n v i l l e, F l o r i c o u r.

F l o r i c o u r.

Himmel!

B l a i n v i l l e.

Mange tak for min Lovtale; jeg seer Du taler meget aabenhjertet om dine Benner.

F l o r i c o u r.

Hvordan, min Dnkel!

B l a i n v i l l e.

Du maae i det mindste synes om mig; Du forlanger en Dnkel, og det har Du da nu fundet.

F l o r i c o u r.

Jeg ventede ikke —

B l a i n v i l l e.

Jeg ikke heller, det maae jeg tilstaae Dig, at see Dig samtykke det Puds, man spiller mig her. Du, min Søstersøn; den som burde elske mig høiest overdrive mine Smaaefell, og moerer sig ved at laste mig; Da jeg første Gang efter en lang Traværelse finder ham igien, hører jeg ham tale ilde om sin Dnkel, hans Barndoms eeneste Støtte. Er jeg Dig ikke i Faders Sted, og har du alt glemt at Børns første Dyd er at ære Deres Forældre, og med ømt Vensteb være erkiendtlige for al deres Omsorg for dem? Det er en hellig Pligt, som Naturen selv har

forefrevet; kom hvor du vil, utaknemmelige Børn bliver altid foragtede, som de fortjene.

Floricour.

Troe mig, min Onkel, det er allene Ubetænksomhed —

Blainville.

Jeg finder nu for godt at giwte mig med Lulise; troer Du, du kan hindre mig deraf? Der som hendes Fuldkommenheder har gjort Indtryk paa Dig, hvorfor har du ikke da betroet mig din Kierlighed, din oprigtige Tilstaaelse havde maaskee bevæget mig til at afstaae fra mit Forsæt; jeg vilde have foretrukket min Søstersøns Lykke for min egen. Men nei, Du vil heller betiene dig af et latterligt Paafund, som kun kan bedrage en meget lettroende Fader; Du afmalder mine Feil, og finder Fornøjelse i at overdrive dem. Holdt for Nar af min Søstersøn kommer jeg her som en af Molières Formyndere, der altid blive narret og bedraget naar han søger at behage. Gjør mig latterlig! — bør du være den, der maler med den sorte Farve? Dersom Euster vanærede mit Hierte, burde da ikke den sønlige Kierlighed i sin Iver for at skjule dem, tiene til en Ugide for din Onkels Feil? Naturen er endnu min Velgjører; ønskede du maaskee at see mig svagelig, gaae i Barndom, og i Begreb med at gjøre den sidste Reise, være saa høflig at efterlade Dig mine Midler? Nei! tag det ikke ilde op, men jeg befinder mig ret vel, og Du skal ikke blive Gier af dem paa mit Livs Beføstning.

Florincour.

Nei, min Onkel! denne skrækkelige Tanke har aldrig faldet mig ind; Deres Liv er min Lykke. Jeg spøjte over deres Giftermaal, uden at tænke noget derved; min Forseelse kommer ikke fra mit Hierte.

Blainville.

O! jeg spiller den raske Fyr, det unge Menneske. — Og hvorfor ikke min Ven, da jeg dog er det endnu. Ja, i det mindste har jeg Anledning til at troe det. Seer du min Fornuft tage af? Elsker min Hukommelse mig feil? Man kan være gammel i enhver Alder, og jeg har tit seet Eldinger, paa tredive Aar, som vare døde for enhver Følelse. Jeg, jeg føler Venstreb, maaskee endogsaa Kierlighed endnu; mit Hierte blodser endnu ved Synet af en smuk Pige; og det fornøier mig altid at være en Slave af det; Jeg har endnu til sin Tid Ungdommens Varme; det er kun Uffældighed som beviser man er gammel.

Florincour.

Kierlighed rev mig med sig, jeg talte uden at tænke —

Blainville.

Du har kastet Hansken for mig, jeg bør tage den op; jeg har endnu ikke tabt mit Mod, og jeg kan forsvare mig meget got, naar jeg bliver angrebet. Vi elske begge den samme, lad os see hvem af os der har fleest Midler i Hænde til at naae sit Maal. Kierlighed er paa din Side, Riigdom paa

min; Haab om Fordeel bringer tit Hiertet til at tie. Guld forfører flere end Kierlighed, jeg haaber ogsaa mine Planer skal lykkes; jo ældre man er jo hurtigere bør man skynde sig at nyde.

Floricour.

Jeg drifter mig ikke til at gjøre min Onkel Fortrinet stridig. O! jeg veed ikke hvad jeg var istand til at gjøre for at formilde hans Brede.

Blainville.

Det skal jeg sige Dig: Vær nu til min Tjeneste, understøt min Kierlighed hos Luise; siig hende at jeg bør gaae Dig i Forkjøbet; Du skylder mig det; og jeg vil ikke tage i Betænkning at benytte mig deraf. I Krig er det tilladt at bruge Fienden til at fremme sine Hensigter.

Floricour

Hvordan? De vilde forlange...

Blainville.

Jeg gjør mere; jeg befaler Dig det; man skal ikke gjøre sig til gode paa nogens Bekostning, min gode Ven! thi der vanker Siengjæld, og jeg har nu foresat mig, at helbrede Dig for din Vetsindighed; jeg skal sørge for, du snart faaer en Samtale med Luise under fire Vænge, men belov Dig paa at tale min Sag; afstaae ligefrem dine Fordringer, og formaae den kiære Pige til at give mig sin Haand. Endnu eet: Du maae ikke lade dig mærke med, at jeg virkelig er din Onkel; jeg vil spille den Rolle, jeg har paataget mig, tilende; jeg vil hemmelig være Bidne til eders Samtale, og jeg forbyder Dig at bruge ethvert Slags Tegn; ingen Blinken og ingen

Hvidffen, du skal tale høit og forstaaelig; det er din egen Skyld, god Karl, at jeg bærer mig saaledes ad, jeg skal passe troelig paa Dig; og dersom du bedrager mig, er det ude mellem os.

S y t t e n d e S c e n e.

De F o r r i g e, L u i s e.

L u i s e.

Er De nu kommet efter det? Han har vist sagt dem alt hvad der var nødvendigt; gjør nu deres Sager got.

B l a i n v i l l e.

Frygt kun ikke, jeg kiender hans Dnsel, som om det var mig selv.

L u i s e, (smitende til Floricour).

Saa gaaer det, da De traadde herud i Haugen tænkte De mindst paa det var en Paarørende De traf.

F l o r i c o u r.

Jeg var langt fra at forudsee . . .

B l a i n v i l l e.

Ikke sandt, det er snurrigt? De skal see, jeg har fattet min Rolles Aand tilfulde.

L u i s e.

O! jeg tvivler ikke derpaa.

B l a i n v i l l e.

Og han der, som tier ganske stille, han er overbeviist derom; jeg talede til ham, som en Hofmester, but og streng. Spørg ham kun.

L u i s e.

Got! saadan skal det være, De maae nu til at lægge en heel Deel Feil for Dagen.

Blainville, (seer paa sin Neeu).
Saaledes som hans Onkel virkelig har Dem.
E u i s e.

For at faae min Fader fra det affhyelige
Partie.

Blainville.

Jeg veed hvordan jeg skal bære mig ad, og
jeg skal af ganske Hierte giøre hvad jeg kan for
Dem. Jeg veed ikke hvorfor det er, jeg interesserer
mig for ham; og siden han har gjort saadant et
Indtryk paa mig, saa undrer jeg mig ikke heller
over, De finder ham elskværdig; han har en Ven
i mig, jeg vil fremme deres Kierlighed; men for
to som elske hinanden er tredie Mand altid til-
vers; jeg vil altsaa lade dem begge være allene;
tilstaae det kun, jeg er i Veien. I min Tid, bad
jeg altid under saadanne Omstændigheder uvefkom-
mende Personer at gaae Fanden i Bold; jeg bør
altsaa forekomme et lignende Tilfælde. (gaaer men
kommer igien) Men jeg vil dog være dem til Nytte
skönt jeg er fraværende, de kunde blive overrum-
plede, men vær ikke bange; jeg skal som en troe Med-
videre hør og bør sig staae Skildpagt. (han gaaer
med sinene paa sin Søstersøn).

Attende Scene.

Florincour, E u i s e.

E u i s e.

Ikke sandt! det er ret en fortreffelig, elskværdig
Mand. Hændelsen er os meget gunstig.

Flor ic ou r.

Ja tilforladelig! ganske og aldeles!

L u i s e.

At dømme efter den Deel, han tager i vor Forfatning, maae han have et smt, blødt Hjerte. Det skulde dog rigtig være moersomt om det lykkedes ham, at naae sin Hensigt.

Flor ic ou r.

Ja! meget moersomt for os.

L u i s e.

Jeg har megen Haab.

Flor ic ou r.

O! vi har de bedste Udsigter af Verden!

L u i s e, (smilende).

Deres gode Onkel venter sig langt fra ikke saadant et Puds.

Flor ic ou r.

Han er i det mindste istand til at giengielde os det engang; og jeg er virkelig bange for at indlade mig i den Slags Strid med ham.

L u i s e.

Hvorfra den Frygt?

Flor ic ou r.

Skal jeg sige Dem min oprigtige Mening, saa troer jeg, den er ikke ugrundet. Og naar jeg allerede nu, da han er langt borte, seer ham opbragt; hvad maae han da ikke virkelig være?

L u i s e.

Men det er mig ubegribeligt, som de ha forandret Tønen. Hvorledes . . .

Flor ic ou r.

Min Dnkel kommer; jeg synes allerede jeg hører ham, og hans Stemme giennemtrænger mit Hjerte med Skræk. Alting viser mig forud hans hele Brede, og oprigtig talt: jeg har virkelig ogsaa gjort ham for latterlig. Naar han kommer, er han tilforlædelig Mand for, for at straffe mig desmere, at befale mig, at tale hans Sag hos Dem; og naar han vil have det, saa er jeg jo nødt til at gjøre det.

E u i s e.

De lader ham bestandig have sin egen Maade at gaae frem paa.

Flor ic ou r.

O, jeg siger ikke mere, end hvad jeg har Grund til, det staaer jeg Dem inde for. Lad os sætte, at han hørte vor Samtale, at han saa mig, gav Agt paa mig, og nødte mig til at sige: at uagtet min brændende Kierlighed, bør jeg dog ikke mere forlange, at De lader Deres Valg falde paa mig; at han vil giøte sig med Dem i mit Sted, og jeg, jeg selv bør for formaae Dem til at foretrække min Dnkel, som det eeneste Middel til at stille hans Brede.

E u i s e.

Og det ville De? De, som fandt, han havde tusinde Feil.

Flor ic ou r, (hæftigt).

De overdriver det.

E u i s e.

Jeg bruger Deres Ord.

Flor ic ou r.

Nei sandelig!

E u i s e.

Men jeg forstaaer Dem ikke. Før antog De alt for for godt, som kunde ophæve et Partie, der vilde gjøre os uhykkelige; nu vil De selv overtale mig dertil; hvad vil det sige?

F l o r i c o u r, (forvirret).

Det er . . . fordi . . . en Dnkel er ingen almindelig Medbeiser.

E u i s e.

Det er latterligt! før, maaskee for at behage mig, talte De ganske anderledes.

F l o r i c o u r, (høiere og med Varme).

Oh! De har misforstaaet mig! Har jeg gjort mig noget tilgode over ham, har jeg ogsaa fortrudt det. Enhver har sine Feil — har vi ikke vores? Og det staaer jeg inde for, at min Dnkel har mindre end mange andre. Han er endnu elskværdig, og mit Hjerte siger mig, at det ikke kan regnes ham til Dnde, at elske Dem. Dersom han er saa dristig at forlange Gienfærlighed, behøver man kun at see Dem, for at undskylde ham.

E u i s e.

De sætter min Laalmodighed paa Prøve; man skulde tilforladelig næsten sige, han var her!

F l o r i c o u r.

Det siger jeg ikke. Oh! gid De kunde begribe, hvad der foregaaer i mit Indre; jeg kan ikke sige Dem det — alting siger mig, at jeg bør være mere vaersom, at . . .

L u i s e.

Florincour! hvad feiler Dem? Hvad vil denne Uroelighed sige?

F l o r i c o u r.

Jeg feiler ingenting.

L u i s e.

Det er ikke noget om; jeg seer jo tydelig den bliver større og større.

F l o r i c o u r.

(Som om han henvendte sig til sin Onkel.)

Velan da! jeg vil tilstaae det, jeg fortryder alt hvad jeg har gjort; ja! jeg har forseet mig grumme meget.

L u i s e.

Men hvor har den Mand fundet gjøre den Virkning paa Dem? De kunde faae en til at falde paa, at det var deres Onkel selv.

F l o r i c o u r, (gior Tegn).

Nei, jeg forsikrer Dem, men han forestillede ham saa got.

L u i s e.

Hvad betyder de Tegn, De gjør?

F l o r i c o u r, (meget høit).

Hvem! jeg? jeg gjør slet ingen! jeg siger Dem kun simpelt hen, at denne Liighed har ladet mig føle, hvormegen Lydighed jeg skylder ham; man forlanger deres Haand og jeg gjør mit Bedste for at overtale Dem til at adlyde; jeg skylder ham sønlig Kierlighed, kiere Luise, og jeg bør blive et Offer for den.

E u i s e , (fortrydelig).

De forlanger det, min Herre! jeg vil adlyde Dem.

F l o r i c b u r , (ude af sig selv).

Troe mig, De gør mig en Fornøielse, som gaaer mig til Hjertet.

E u i s e .

Birkelig! nu vel da, for at De ret skal blive tilfreds med mig, erklærer jeg Dem altsaa, at jeg tager deres Onkel saasnart han kommer.

N i t t e n d e S c e n e .

B l a i n v i l l e , d e F o r r i g e .

B l a i n v i l l e .

Tage den gamle Mand! hvad er det dog De siger der. Forbittrelsen faaer Dem til at tale saaledes; jeg sætter mig derimod. Hvad vilde der da blive af min Rolle? Nei! for deres Lykkes Skyld vil jeg ikke saasnart lade den fare. Jeg lader Jer være alene, og saa komme I op at stændes! naa, naa! forliig Jer hurtig igien, Børn!

T y v e n d e S c e n e .

J u l i e , d e F o r r i g e .

J u l i e .

Er alting bragt i Orden? Jeg tænker Herr Dorval vil blive let at narre.

B l a i n v i l l e .

Sa! og til Bøn for min Umage, vil jeg gøre deres Lykke.

J u l i e.

Seg skal hielpes Dem, saameget det staaer i min Magt.

En og Tyvende Scene.

F i r m i n, de F o r r i g e.

F i r m i n.

De maae være saa god at gaae deres Bei, Cousin! Herren kommer nu ret strax hiem, og han kunde let sfiænde.

B l a i n v i l l e.

Du har Paarsørende her i Egnen hører jeg.

F l o r i c o u r.

Seg troer det, og jeg bør være overbevist om det, siden jeg seer Dem for mine Dine.

F i r m i n.

Min Herre! det unge Menneſke er en Cousin af Tomfrue Julie.

B l a i n v i l l e.

Aha! jeg kan begribe det; en hemmelig Forbindelse —

J u l i e.

De tager Feil, vor Slægtſkab er for nær til at behøve Beviis.

B l a i n v i l l e.

Oh! saa lad mig da ønske mig til Lykke med dette Slægtſkab. Naar min Søstersøn er deres Cousin, saa maae jeg jo ogsaa være det; Cousine! lad os da giøre Bekendſkab im promptu.

F i r m i n.

Det er deres Søstersøn!

B l a i n v i l l e.

Sa! Himmelen har behaget at alle gode Vaarørende skulde see sig forenede her.

F i r m i n.

Vil De da ikke for min Skyld tillade, han gaaer sin Vej; det kunde volde mig Fortred, om han blev.

B l a i n v i l l e.

Vær ikke bange. Jeg er kommen her for at giøre mig, og det kan ikke støde Herr Dorval, at jeg har en Søstersøn, som jeg holder af, med mig. Han har nok den største Ret, haaber jeg, til at være tilstæde, ved sin Morbroders Bryllup.

F i r m i n.

De! giøre Dem! O! hvis jeg husker ret, saa sagde De til mig, det var i Anledning af en anden De vilde tale med ham, De fik mig til at troe det.

B l a i n v i l l e.

Tag det ikke fortrydeligt op.

F i r m i n.

Det er at ringeagte godt Folk, saadan at skule sig for dem; men jeg synes jeg hører nogen. Det er nok Herren.

L u i s e, (til Blainville sagte).

Det er min Fader, nu gielder det.

B l a i n v i l l e.

Frygt kun ikke, jeg er den Mand, han venter; det er afgjort.

L u i s e.

Vi stole ganske paa Dem.

L u i s e.

Min Herre! hush, hvor vigtig Deres Tjeneste er os.

B l a i n v i l l e.

Seg handler kun for Dem.

F l o r i c o u r.

Ingen lægger Mærke til mig! afsted! jeg maae søge at fatte mig! kunde bare Luise komme bag efter, jeg havde stor Lust til at sige hende alting. (gaaer.)

T o o g T y v e n d e S c e n e.

D o r v a l, de F o r r i g e.

D o r v a l, (til Firmin).

Hvem er den Mand der?

F i r m i n.

Deres tilkommende Svigersøn! (gaaer.)

D o r v a l.

Allerede! — Det er Dem Blainville!

B l a i n v i l l e.

Ganske rigtig! min Utaalmodighed førte mig herhid førend jeg havde ventet det.

D o r v a l.

Omsavn mig! mit Hierte fører mig i Deres Arme! thi vi ere Venner uden at have seet hinanden før.

B l a i n v i l l e

Derfor er det heller ikke Ord, men kun sande Følelser, som De maae giøre Regning paa hos mig!

D o r v a l.

Jeg haaber at et endnu fastere Baand skal
fæste vort Venskab!

J u l i e, (sagte til Luise).

Begyndelsen er god.

D o r v a l.

De har talt med min Datter?

B l a i n v i l l e.

Hun fordobler min Vængsel efter at høre til
deres Familie; hendes Ynde, hendes Skønhed,
hendes underholdende Samtale spaaer mig det lyk-
keligste Ægteskab. Jeg vedder paa, hendes Hierte ikke
forstaaer nogen List, at det altid gaaer ærligt til
Værks, uden at bruge Snigveie, og dersom man
kunde overtale sig til at tvinge det, vilde det dog
aldrig være istand til noget Bedragerie.

L u i s e, (til Julie sagte).

Hvad mon han har i Sinde?

D o r v a l.

Ikke sandt, min Datter! han kiender Dig
allerede. (Til Blainville) Jeg vil vædde med Dem,
hun kan godt lide Dem.

B l a i n v i l l e.

Jeg vil gjøre mig Umage for at fortjene hen-
des Yndest; thi da kunde jeg først sige, at jeg hav-
de hendes Hierte at takke for hendes Haand. Jeg
vil kun anvende den Riigdom, Lykken har skienket
mig, til at behage hende; hun skal ikke have et
Ønske, uden det jo bliver opfyldt; hun skal ikke
finde en Ægtemand i mig, men som Kierlighed, og
troe Venskab.

D

D o r v a l.

Ja! det skriver han mig rigtig nok til.

B l a i n v i l l e.

Men jeg har taget Extrapost.

L u i s e.

Deres foregionne Søstersøn maatte dog kiende Dem, tænker jeg! og han har udtrykkelig nægtet for mig, at De var hans Onkel.

J u l i e.

Da De kom, talte De intet Ord til Firmin om, at De skulde holde Bryllup her; tvertimod sagde De, det var paa en god Vens Begne, De kom.

B l a i n v i l l e.

Griff Mod; Skinnet er stærkt imod mig.

J u l i e.

Deres Uredelighed kan ikke straffes haardt nok! Deres Onkelskab lækker stærkt mod Enden; og det er meget taabeligt af Dem, at blive ved at paa-
staae, De er det.

D o r v a l.

Men er det mueligt?

J u l i e, (som faaer Die paa Firmin).

Kom hid Firmin! og siig os, om denne Mand sagde Dig, da han lod sig melde, at han var den Brudgom, der er i Vente.

Tre og tyvende Scene.

F i r m i n, de F o r r i g e.

F i r m i n.

Nei! han gjorde ikke! han sagde, han havde noget at afgjøre med dem for en Naboe!

S u l i e.

Seer De! det er altsaa tydeligt nok!

B l a i n v i l l e.

Jeg er Blainville, og jeg moerer mig ret over Deres Bildfarelse!

S u l i e.

Herr Dorval! jeg forsikker Dem, det er en Bedrager.

F i r m i n.

Og jeg, som lod ham gaae ind paa sit ærlige Ansigt.

D o r v a l.

En foregiven Dnsel . . . Anslag . . . jeg skal nok faae Lys i Sagen! Alting skal komme for en Dag! Mine Breve maae overtyde mig; behag at vise os dem.

B l a i n v i l l e.

Paa Diebliffet! . . . Jeg har dem nok hos mig!

D o r v a l.

Søg efter dem.

B l a i n v i l l e, (leder i Lommen).

D! jeg har ladet dem ligge i mit Chatoll (affides) lad os drive det til det Yderste.

Julie.

Han har glemte dem; et nyt Paafund! Endelig er De da blottet.

Blainville.

Jeg tilstaaer det da, og jeg vil gaae min Vej, men hvor blev min Søstersøn af?

Julie.

Hold dog op!

Blainville.

Det er en Paarørende, som skionner paa Deres Jver.

Dorval.

Deres Søstersøn!

Blainville.

Staaer sig meget got hos Tomfruen; han vil tage mig i sin Beskyttelse.

Dorval.

Hvad! er han her?

Blainville, (viser paa Julie).

Ja! saa got som hjemme! det har han Tomfruens gode Hierte at takke for.

Dorval.

Det gaaer en Smule for vidt! hvad! lige tvertimod min Befaling! Hvem er denne Herr Søstersøn?

Euse.

See blot Floricour; og De vil finde, han for-
tjener mig. Tilgiv mig min Fader, at jeg er Dem
ulndig, men jeg kan ikke elske nogen anden end ham.
Der er han! o! kom, lad os stræbe at røre min
Fader.

Fire og tyvende og sidste Scene.

Flor ic our, de Forrige.

Flor ic our.

(Gik hen til Blainville, og griber smt hans Haand.
Luisé, Firmin, Julie vtre deres Forundring.)

Lad mig først søge at røre min Dnkel! Tilgiv
mig i det mindste, om De endogsaa berører mig
min hele Lykke!

Ju lie.

Det er hans Dnkel!

L u i s é.

Deres Dnkel! og for et Dieblisk siden nægtebe
De mig det selv.

Flor ic our.

Der maatte meget store Grunde til, for at faae
mig, til at bedrage nogen, jeg elsker saa inderlig.

Bl a i n v i l l e.

Fat Dig! . . . det var efter min Befaling!

Ju lie, (halv sagte).

Han har spillet Gicck med os allesammen;
hvor det er en listig gammel Mand.

Bl a i n v i l l e.

Nu maae jeg dog vel blive her, tænker jeg,
(til Dorval) saameget mere som her er alle Deres
Breve!

D o r v a l.

Min Ven! naar alle bedrage mig, troer jeg
dog Dem. Selv midt i alle mine Tvivl havde jeg
dog noget tilovers for Dem! jeg vil

Bl a i n v i l l e.

Skænd ikke! det var mig, som fandt For-
nøielse i at forlænge et Puds, hvori jeg selv havde
taget Deel. Men see, her er nu to Medbeilere, den
ene maae faae sin Affked og den anden blive den
Lykkelige.

D o r v a l.

Jeg har ikke den Ære at kiende, hverken denne Herre eller hans Kierlighed.

B l a i n v i l l e.

Jeg har i det mindste Førstefødselsretten paa min Side.

E u i s e.

O! vær ikke streng imod ham.

J u l i e.

De seer dog saa god ud, min Herre!

B l a i n v i l l e.

O! Udseendet lyver sommetider.

F l o r i c o u r.

Jeg skælver og jeg elsker hende.

B l a i n v i l l e.

Du har Mistroe til mit Hierte; det er en nye Fornærmelse, Du havde Aarsag til at være urolig, naar Du havde med enhver anden end mig at gjøre: men man straffer en Søn uden at holde op at elske ham! Du fornærmer altsaa den faderlige Kierlighed, og jeg hævner mig med at stifte en lykkelig Forening! (han foreener dem) De har ikke noget derimod, haaber jeg?

D o r v a l.

Jeg samtykker af ganske Hierte.

F l o r i c o u r.

O! min Dnkel!

E u i s e.

Min Herre!

B l a i n v i l l e.

Jeg gjør eders Lykke! Det er nok! Jeg haaber vi ikke mere skal bruge List mod hinanden! bliv for at være lykkelig en god Ægteemand og en god Fader, og dersom Din Søn engang fører sig op, ligesom Du, saa giv ham den samme Lærdom som Du har faaet af mig!

